

Partea a 3-a

Inima adevărului dispensațional

În această parte vrem să ne ocupăm cu diverse capitole din epistolele Noului Testament, care tratează mai îndeaproape temele la care ne-am referit în prim parte a cărții. Prezentăm aici în mod deosebit învățătura apostolului Pavel, căruia Domnul Isus i-a dat descoperiri deosebite.

- Ne vom preocupa mai întâi cu o secțiune din epistola către Romani, în care se tratează întrebarea referitoare la poziția deosebită a iudeilor.
- Vedem apoi în epistola către Galateni legătura pe care o avem cu binecuvântarea lui Avraam.
- În Epistola către Efeseni ajungem la punctul culminant al cărții noastre și învățăm să cunoaștem taina lui Hristos.
- Epistola către Coloseni ne arată un alt aspect al acestei taine.
- În epistola către Filipeni vedem ce consecințe practice are chemarea noastră cerească.
- Epistola către Evrei¹ ne prezintă în sfârșit privilegiile deosebite ale chemării cerești față de chemarea pământească a lui Israel.

Capitolele nu trebuie neapărat citite în această ordine. Aceluia care tema este puțin cunoscută, îi recomandăm să înceapă mai întâi cu capitolul despre epistola către Filipeni și după aceea să continue să citească capitolele despre Coloseni și Efeseni și celelalte capitole.

Aspectele doctrinare, care sunt tratate în această parte, nu se adresează numai minții noastre, ci și la conștiința noastră și la inima noastră. În afară de aceasta învățătura biblică sănătoasă are întotdeauna a face cu practica: dacă noi nu diferențiem anumite lucruri din Scriptură, ci le amestecăm sau le confundăm, aceasta nu va rămâne fără efect asupra comportării și vieții noastre în lume și în poporul lui Dumnezeu.

8 Căile lui Dumnezeu cu Israel – Romani 9-11

*„... și astfel, tot Israelul va fi mântuit.”
Romani 11.26*

8.1 Introducere

La o citire superficială a epistolei către Romani s-ar putea crede că apostolul ar fi putut renunța la aceste capitole. De ce întrerupe el un curs al ideilor și intercalează o dezbatere referitoare la căile lui Dumnezeu cu poporul Său? El a arătat pe ce cale omul poate fi justificat înaintea lui Dumnezeu (Romani 3.28), și acum tema ar putea foarte bine să fie continuată,

¹ Noi suntem convinși că epistola către Evrei a fost scrisă de apostolul Pavel, însă aici nu ne preocupăm mai îndeaproape cu aceasta.

dacă s-ar continua cu capitolul 12. Căci aici el arată ce înseamnă să trăiești „în Duhul” *ca om îndreptățit*, după ce Dumnezeu a îndreptățit pe păcătos.

Pavel a arătat deja în capitolul trei al epistolei către Romani starea omului înaintea lui Dumnezeu. El a ajuns la concluzia „nu este nici unul drept” (versetul 10), și: „nu este nici o deosebire, pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (versetul 23). Prin aceasta iudeii și păgânii au fost puși pe aceeași treaptă, căci se spune categoric: „... nu este *nici o deosebire*”. Această deosebire nu a existat nici la îndreptățire, căci „Este Dumnezeu numai al iudeilor? Nu este El și al națiunilor? Da, și al națiunilor: deoarece, în adevăr, este un singur Dumnezeu care va îndreptăți circumcizia din credință, și necircumcizia prin credință” (versetele 29,30). În capitolul 5 Pavel scrie: „... după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții” (versetul 18). Fără nici o deosebire acum era valabil pentru credincioșii dintre iudei și dintre păgâni: „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus” (Romani 8.1) și fără nici o deosebire „toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.14).

Fiecare iudeu va pune acum întrebarea: Cum, nici o diferență? Aceasta nu poate fi posibil!? – Ce se întâmplă acum cu Israel? Nu a dat Dumnezeu acestui popor făgăduințe minunate, chiar necondiționate? Nu aparține înfierea special pentru Israel (Romani 9.4)? Era acum „Cuvântul lui Dumnezeu fără putere” (Romani 9.6) și prin aceasta toate făgăduințele, dacă izraeliții favorizați vor fi tratați ca păgânii obișnuiți și nu ar mai avea nici un privilegiu? Toate erau ca și cum s-ar fi pierdut? Mântuirea și drumul într-acolo ar trebui să fie valabil în aceeași măsură atât pentru iudei cât și pentru păgâni și la fel și toate binecuvântările, care erau totuși mai mult decât aceasta (vezi de exemplu Romani 8.28-39)? Cum putea această învățătură să fie în concordanță cu făgăduințele deosebite, pe care Israel le avea dintotdeauna? Se puneă întrebarea nu numai referitoare la îndreptățirea *omului*, ci și dacă *Dumnezeu* este drept în comportarea Sa față de poporul Său Israel.

Pavel introduce în acest loc din epistola către Romani studiul despre căile lui Dumnezeu cu Israel, ca să dovedească, că Israel este într-adevăr poporul ales al vechiului legământ, dar care nu are nici o prioritate față de păgâni în ceea ce privește îndreptățirea din partea lui Dumnezeu, și că Dumnezeu nu va anula nici una din făgăduințele Sale, ci le va împlini.

Apostolul a prezentat în capitolul 8, că Dumnezeu are un plan *cu fiecare om în parte*, și arată acum în capitolele 9-11, că Dumnezeu are un plan deosebit și cu *poporul Său pământesc*. În aceste capitole el îndreaptă privirea în mod deosebit spre rolul lui Israel în trecut (Romani 9), în prezent (Romani 10) și în viitor (Romani 11). La meditarea la căile lui Dumnezeu cu omul, cu creația și cu poporul Israel în mod deosebit, Pavel ajunge la sfârșitul capitolului 11 la adorare.

Principial aceste capitole se pot împărți în felul următor:

Comparație: Romani 9, 10 și 11		
Romani 9	Romani 10	Romani 11
Trecutul lui Israel	Prezentul lui Israel	Viitorul lui Israel
Alegerea lui Dumnezeu	Harul lui Dumnezeu	Căile lui Dumnezeu
Capitolul contrazice gândul iudaic, că descendența firească, naturală (din Avraam) este o garanție pentru binecuvântare – arată însă, căci cu toate acestea Dumnezeu va binecuvânta, însă pe baza suveranității Sale. Pe aceeași bază „vaselor îndurării” chemate le aparțin și cei chemați dintre națiuni (versetele 23, 24).	Capitolul explică Romani 9.30-33 și arată diferența între „dreptatea care este din Lege” (versetul 5) și „dreptatea lui Dumnezeu” (versetul 3). Dacă Dumnezeu face parte de har, aceasta trebuie în mod necesar să fie valabil și pentru națiuni, „pentru că nu este deosebire între iudeu și grec; pentru că același Domn al tuturor este bogat față de toți care-L cheamă. Pentru că «oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit»” (versetele 12 și 13).	Capitolul arată că pe baza alegerii de binecuvântare suverană a lui Dumnezeu există într-adevăr un domeniu al privilegiilor, în care însă nu fiecare persoană are neapărat o legătură vie cu Hristos. El arată cum, cu cine și conform căror criterii lucrează Dumnezeu pe parcursul timpului în acest domeniu. Nu se ține seama de starea fiecăruia în parte. Devine clar că Dumnezeu poate aduce în acest domeniu al privilegiilor și credincioși dintre națiuni și că în nici un caz Israel nu-și poate revendica acest loc numai pentru sine, dar care totuși va ajunge iarăși acolo.

8.2 Trecutul lui Israel și alegerea făcută de Dumnezeu (Romani 9)

8.2.1 Lui Israel îi aparțin făgăduințele (Romani 9.1-5)

1 Spun adevărul în Hristos, nu mint, conștiința mea mărturisind împreună cu mine în Duhul Sfânt, 2 că am mare întristare și necurmată durere în inima mea, 3 pentru că aș fi dorit să fiu eu însumi anatema de la Hristos, pentru frații mei, rudele mele după carne, 4 care sunt israeliți, ale căror sunt: înfierea, și gloria, și legămintele, și darea Legii, și slujba, și promisiunile, 5 ai căror sunt părinții și din care, după carne, este Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat pentru totdeauna! Amin. (Romani 9.1-5).

Aceste versete aparțin celor mai emoționante versete ale apostolului Pavel. El imploră ceremonios pe ascultătorii lui și nu spune numai: inima mea este tristă, ci el se referă la adevărul în Hristos și la faptul că el nu minte și conștiința lui va da chiar mărturie. Duhul Sfânt a lucrat aceasta înlăuntrul lui și de aceea el nu numai că ar fi trist, ci simte o mare întristare și o durere necurmată. Ca și cum acestea nu ar fi suficiente, el mai adaugă, că el a dorit chiar printr-un blestem să fie despărțit de Hristos, numai dacă frații lui și rudele lui după carne s-ar lăsa mântuiți. Nimeni nu s-ar îndoi de faptul că expunerile care urmează (capitolele 9-11) nu ar fi importante pentru apostol.

În aceste versete de introducere apostolul accentuează că exclusiv Israelului textual „sunt: înfierea, și gloria, și legămintele, și darea Legii, și slujba, și promisiunile, ai cărora sunt părinții” (versetele 4.5). Aceste promisiuni nu s-au schimbat din cauză că Evanghelia a fost vestită acum *tuturor* oamenilor fără deosebire, fără să se țină seama de descendența lor. Înfierea, și gloria, și legămintele, și darea Legii, și slujba, și promisiunile nicidecum nu au fost transferate la națiuni sau la Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu. Nu, aceste lucruri erau exclusiv partea israeliților. De asemenea și binecuvântarea cea mai mare din toate binecuvântările – și anume „... din care, după carne, este Hristosul” – nu mai putea fi luată poporului Israel.

Aceste binecuvântări sunt tipic iudaic și au fost promise lui Israel și pentru viitor. Ele nu trebuie confundate cu binecuvântările creștine:

1. *Înfierea*: prin aceasta nu este vorba de „Duhul înfierii”, pe care L-au primit creștinii credincioși și prin care ei strigă „Ava, Tată” (Romani 8.15). Aici este vorba mai degrabă de o înfiere *națională*. Israel era cel întâi-născut (Exod 4.22). Această poziție o va ocupa Israel cândva sub noul legământ (vezi § 15), când Hristos va fi Cap al tuturor națiunilor.
2. *Gloria*: Aceasta include șehina (= stâlpul de nor al gloriei lui Dumnezeu) sau corespunde probabil direct acesteia. Șehina a locuit între heruvimi pe capacul chivotului legământului în mijlocul lui Israel (Levitic 16.2; 1 Samuel 4.4), însă apoi s-a reîntors din locul acela în cer. Aceeași carte, care relatează despre plecarea șehinei (Ezechiel capitolele 9-11) promite și reîntoarcerea ei (Ezechiel 43.1-5; 44.4). Ezechiel 43.3 leagă categoric între ele aceste două viziuni.

Unii creștini, care interpretează Biblia mai degrabă alegoric decât textual, văd împlinirea acestei promisiuni deja în venirea Duhului Sfânt la Rusalii și în faptul că El locuiește în credincioși, care sunt templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3.16). Însă venirea Duhului Sfânt nu era o *reîntoarcere* în sensul propriu-zis, căci atunci ar fi trebuit ca mai întâi Duhul sau în orice caz gloria Domnului să fi părăsit cândva templul lui Dumnezeu, Adunarea (Biserica). Din acest motiv nu poate fi vorba de o împlinire a promisiunii.

Alții vor șehina, care în Ezechiel părăsește Ierusalimul pământesc, s-o lase să se reîntoarcă într-un „Ierusalim spiritual”. Însă ținând seama în mod deosebit de Ezechiel 43.7-11 nu poate fi vorba despre o asemenea „întoarcere”: „Și casa lui Israel nu va mai întina Numele Meu cel sfânt.” Aici întoarcerea gloriei este legată cu faptul că Israel nu va mai face acea grozăvie care a pricinuit plecarea gloriei. Abia restaurarea tocmai a poporului care a lepădat pe Mesia al lui, și tocmai în locul unde Dumnezeu a fost dezonorat așa de mult, există premisa pentru reîntoarcerea șehinei. Reîntoarcerea gloriei Domnului nu s-a împlinit cu venirea Duhului Sfânt în Faptele Apostolilor 2; aceasta va avea loc abia atunci când Hristos va veni în glorie pe pământ.

3. *Legămintele*: Există atât legăminte necondiționate (legământul cu Avraam, cu David și noul legământ) precum și legăminte de care sunt legate condiții, precum ar fi legământul mozaic. Ieremia 31.31-34 arată clar că legământul nou este valabil în viitor pentru casa lui Iuda și casa lui Israel; Evrei 8.8-10 și 10.16,17 confirmă aceasta. Națiunile dimpotrivă conform cu Efeseni 2.12 niciodată nu au fost destinatarii legămintelor făgăduinței. Chiar dacă noi creștinii credincioși de astăzi savurăm

binecuvântări ale noului legământ, Scriptura însă nu spune niciunde că noul legământ a fost încheiat cu Adunarea (Biserica) (vezi § 15).

4. *Legea*: Legea nu a fost dată lui Adam², ci lui Israel (Ioan 1.17). Cândva această Lege va fi scrisă pe inimile lor (Evrei 8.10): când Hristos va fi instaurat domnia Sa în poporul Său Israel. În inimile creștinilor credincioși nu va fi scrisă nici o lege, ci Hristos va fi scris (2 Corinteni 3.3).
5. *Slujba*: Prin aceasta este vorba de întreaga slujbă preoțească, care a fost dată poporului Israel, ca să rânduiască apropierea lor de Dumnezeu. Și Templul din Împărăția de o mie de ani va avea o slujbă (vezi Ezechiel 40-48). Însă această slujbă va fi altfel decât slujba aaronică de odinioară; preoția va fi exercitată după rânduiala lui Melhisedec, o preoție, care se întemeiază pe jertfa lui Isus Hristos, adusă o singură dată pentru totdeauna.³ Aceasta va acorda jertfelor aduse acolo sensul și valoarea ca jertfe de aducere aminte (vezi § 22.15). Pentru noi creștinii credincioși dimpotrivă, slujba noastră de jertfitori este o slujbă de adorare (1 Petru 2.5; Evrei 13.15), care are loc în Sfânta Sfintelor cerească după o rânduială preoțească cerească, acolo, unde Hristos este acum ca „Slujitor al Locului Preasfânt” (Evrei 8.2) și intonează cântarea spre onoarea lui Dumnezeu (Evrei 2.12).
6. *Făgăduințele*: Și făgăduințele aparțin lui Israel și nu Adunării (Bisericii). „Ca să confirme promisiunile părinților (aceasta înseamnă Israel)” (Romani 15.8), era un motiv pentru venirea Domnului Isus. Aceste promisiunii merg înapoi până la Avraam și vor fi împlinite cândva în Împărăția de o mie de ani; făgăduința pentru creștinii credincioși merge dimpotrivă înapoi până în veșnicie „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4; 2 Timotei 1.9; Tit 1.2).
7. *Părinții*: Părinții (Avraam, Isaak, Iacov) aparțin „neamurilor după carne”, pe care le avea Pavel. „Din pricina părinților” poporul rămâne „iubit” (Romani 11.28). Creștinul credincios nu are o astfel de genealogie. Însă despre el se spune: „... asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48). Creștinul credincios este din Omul al doilea, din Hristos.

Este important să se țină seama că aceste binecuvântări aparțin poporului Israel. Această realitate devine clar și din schimbarea pe care o găsim în versetul 5, căci Pavel scrie acolo: „... ai căroră sunt părinții” (versetul 5), acum însă nu continuă „... ai căroră este Hristos”. Fără îndoială, Hristos era „după carne” din Israel, deoarece El era născut din Maria, și Evanghelia este valabilă „mai întâi iudeului”. Dar nicidecum din cauza aceasta Hristos „aparține” numai lui Israel, ci „cât și grecului” (Romani 1.16.)

Ca iudeu, Hristos era în chip desăvârșit Om. Dar înainte de toate El este și Dumnezeu, preamărit în eternitate. La aceasta ni se îndreaptă imediat atenția în versetul următor (Romani 9.5), pentru ca noi privind umanitatea Domnului să nu trecem cu vederea și să uităm Dumnezeirea Lui – în mod deosebit în legătură cu suveranitatea lui Dumnezeu din acest capitol -, că noi avem a face cu un Hristos, care este mai presus de toate.

² Adam avea într-adevăr o poruncă, dar nu o lege.

³ Astăzi Hristos este într-adevăr Preot după rânduiala lui Melhisedec, însă El nu exercită încă această slujbă, deoarece pe pământ încă nu domnește pacea și dreptatea (compară cu Evrei 7.1). De aceea El încă nu poate veni din cer cu „pâine și vin”, ca să binecuvânteze pe poporul Său. Desigur aceasta se poate aplica la noi astăzi, însă principal ne este arătat că Hristos exercită astăzi o slujbă preoțească de Mijlocitor.

8.2.2 Promisiunea și alegerea (Romani 9.6-13)

6 Totuși, aceasta nu este ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu a fost fără putere; pentru că nu toți cei din Israel sunt Israel; **7** nici nu sunt toți copiii, pentru că sunt sămânța lui Avraam; ci: „În Isaac ți se va numi sămânța“. **8** Adică nu copiii cărnii sunt copiii ai lui Dumnezeu, ci copiii **promisiunii** sunt socotiți ca sămânță. **9** Pentru că acesta este cuvânt de promisiune: „Pe vremea aceasta voi veni și Sara va avea un fiu“. **10** Și nu numai atât, ci și Rebecăi, fiind însărcinată de la unul singur, de la Isaac, tatăl nostru, **11** copiii, în adevăr, nefiind încă născuți și nefăcând ceva bine sau rău (ca planul lui Dumnezeu, potrivit **alegerii**, să rămână nu din fapte, ci de la Cel care cheamă), **12** i s-a spus: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic“; **13** după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât“. (Romani 9.6-13)

Apostolul Pavel întâmpină pe criticii lui, prin aceea că el însuși pune întrebarea, dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi devenit fără putere. Această întrebare trebuia să vină imediat în mintea fiecărui israelit, căci el știa despre promisiunile nespuse de mărețe. Dar cum să se împlinescă ele, dacă poporul în majoritatea lui a lepădat pe Mesia și acum toți israeliții erau la fel de pierduți ca și păgânii? Apostolul se preocupă cu această întrebare, prin aceea că deschide Vechiul Testament și dă răspuns ascultătorilor lui chiar din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin nașterea naturală și prin circumcizie se aparține într-adevăr în *exterior* poporului Israel, însă aceasta nu spunea nimic despre credința și dăruirea fiecărui israelit în parte față de Dumnezeu. În marea mulțime a Israelului neconvertit era însă totdeauna o rămășiță credincioasă, adevărată: *adevăratul* Israel. Deci mulți israeliți nici nu aparțineau Israelului adevărat, care putea să-și revendice promisiunile de binecuvântare.

Și Ismael ar fi putut spera la dreptul la binecuvântarea lui Avraam, deoarece el era un urmaș al lui Avraam, și Esau credea, ca întâi născut al lui Isaac să aibă chiar drepturi deosebite la binecuvântare. Dar aceasta nu era nicidecum așa. Dacă numai nașterea producea apartenența la adevărații copii ai lui Avraam, atunci și Ismael și Esau trebuiau socotiți în rândul copiilor promisiunii. Însă așa cum Isaac prin *promisiune* a primit întâietatea față de Ismael, tot așa Iacov a primit întâietatea prin *alegere* față de Esau. Adevăratului Israel îi aparțin numai aceia care aparțin acestuia nu numai pe baza nașterii naturale și care au avut parte numai de circumcizia exterioară, ci și de circumcizia inimii (Romani 2.29). Prin aceasta devine vizibilă alegerea lor.

Tot așa a fost și în zilele apostolilor: fiecare israelit din mulțimea poporului neconvertit, care se pocăia și se declara de partea lui Mesia și vedea în El pe Salvatorul trimis de Dumnezeu, aparținea oștirii alese, Israelului adevărat, rămășiței iudaice. În acești iudei s-au împlinit deja unele promisiuni prin venirea lui Hristos în lumea aceasta.⁴ Împlinirea multor alte promisiuni neîmplinite (vezi § 2.1) a fost amânată pentru mai târziu – când „*tot Israelul va fi mântuit*“ (Romani 11.26). Iudeii care cred în Hristos sunt ramurile rămase în măslin și care nu au fost rupte (compară cu Romani 11.17a). Ei se află acum în Adunare (Biserică), și Dumnezeu recunoaște în ei pe rămășița credincioasă a lui Israel, „rămășița potrivit unei alegeri a harului“ (Romani 11.5). În Adunare (Biserică) într-adevăr iudeii care cred în Hristos și păgânii au fost aduși împreună „într-un *singur* om nou“ (Efeseni 2.15) și principial stau la aceeași înălțime a ochilor, însă Israelul adevărat, „Israelul lui Dumnezeu“ (Galateni 6.16), este o grupă deosebită de creștini din cadrul Adunării lui Dumnezeu (vezi § 22.12; figura 5): ei constau din iudeii care cred în Hristos și au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt; prin aceasta ei aparțin deci totodată

⁴ Vezi de exemplu Luca 4.18.

trupului lui Hristos (Adunării = Bisericii) precum și Israelului adevărat, respectiv Israelului lui Dumnezeu.⁵

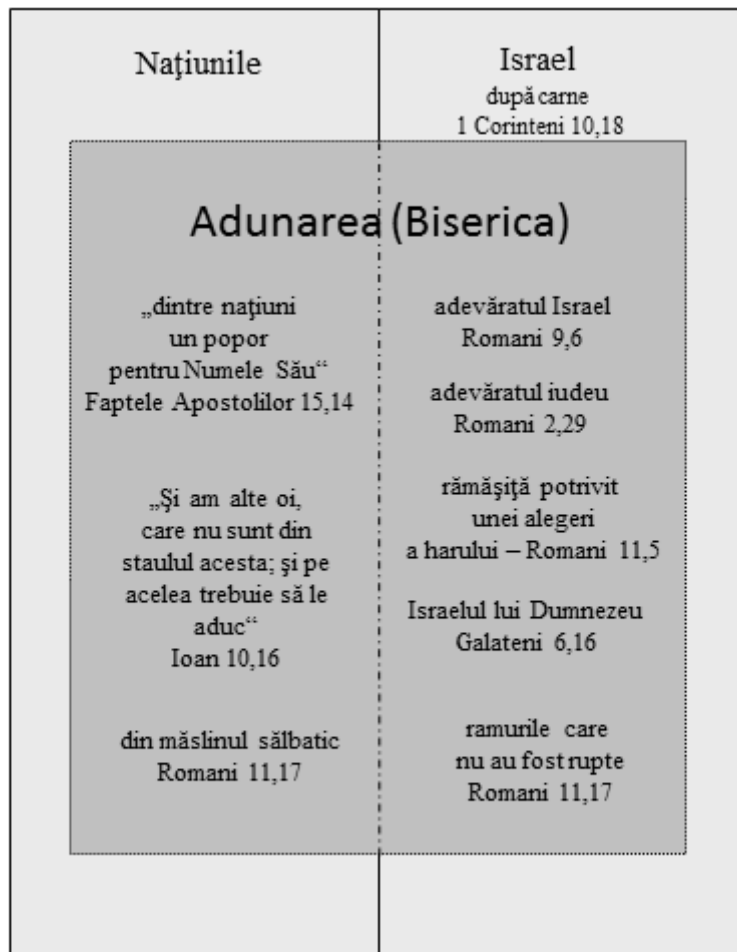

Fig. 5 Israel ca și grupă deosebită în cadrul Adunării (Bisericii)

Versetele 6-8 vorbesc într-adevăr despre adevărații israeliți, însă vrem să observăm că nu toate promisiunile Vechiului Testament date lor s-au împlinit. După convingerea unor comentatori binecuvântarea acestei rămășițe a fost dată adevăraților israeliți. Dar ce este atunci cu promisiunile din Isaia 2.2-4; Zaharia 8.23 sau Deuteronom 28.13, unde israeliților le este promisă o poziție de frunte față de celelalte națiuni? Aceste promisiuni își așteaptă încă împlinirea, „pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.29).

Unii comentatori ai Bibliei⁶ vor să vadă în *Israelul adevărat* pe toți credincioșii tuturor timpurilor; prin urmare și credincioșii dintre națiuni ar aparține Israelului adevărat. În acest caz Pavel ar folosi cuvântul „Israel” foarte samavolnic. Însă în această secțiune este vorba că nu toți aceia care erau israeliți prin *descendență* aparțineau și *israeliților adevărați*, ci numai

⁵ Și amileniștii, cum ar fi R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 356, și D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 140-141, văd în Israelul adevărat numai pe iudeii care cred în Mesia, spre deosebire de R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatrischer Verlag Beese) 2006, pag. 54-55.

⁶ Compară R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatrischer Verlag Beese) 2006, pag. 54-55.

aceia care erau aleși. Din afirmația din versetul 6: „... nu toți cei din Israel sunt Israel” acești comentatori fac aproape contrariul: „... și mulți alții *din afara* lui Israel sunt Israel.” Această afirmație nu se poate găsi niciunde în Scriptură. În epistola către Romani *totdeauna* este vorba de Israelul textual, și nu de un Israel „spiritual”, Biserica, atunci când se vorbește despre Israel (Romani 9.27; 11.5; 11.25 și versetele următoare). Pavel diferențiază totdeauna aceste două grupe.

În exemplul cu Isaac și Ismael (versetele 6-9) Pavel dovedește că descendența *naturală* din Avraam nu este baza pentru binecuvântare. Într-adevăr Ismael descindea din Avraam și era chiar întâiul său născut, dar el nu era un copil al promisiunii. Prin aceasta s-a arătat clar iudeilor: tu nu te poți baza pe faptul că tu numai prin faptul că descinzi din Avraam ai anumite privilegii față de națiuni. Căci în suveranitatea Sa Dumnezeu dă promisiunile Lui așa cum vrea El și cui vrea El.

Cu privire la Ismael un iudeu ar fi putut replica: da, dar Isaac și Ismael aveau mame diferite, și mama lui Ismael era chiar o roabă. Probabil în aceasta constă diferența? – Din cauza aceasta apostolul dă un alt exemplu: Iacov și Esau erau amândoi fii ai aceleiași tată și ai aceleiași mame (Rebeca). Prin aceasta și argumentul acesta cade.

În exemplul cu Iacov și Esau se adaugă în mod deosebit principiul *alegerii*. Este alegerea suverană a lui Dumnezeu, independentă de timp („... nefiind încă născuți”; versetul 11) și de comportare („... nefăcând ceva bine sau rău ... nu din fapte, ci de la Cel care cheamă”; versetele 11 și 12). Este o alegere mai dinainte, total independentă de comportarea și atitudinea de mai târziu a celor aleși.⁷ Suveranitatea alegerii se arată în mod deosebit în aceea, că Iacov și Esau erau gemeni. Dacă deci părintele lor Iacov a fost binecuvântat numai pe baza alegerii suverane, atunci pe ce bază israeliții voiau să clădească privilegiul lor față de națiuni?

8.2.3 Este nedreptate în Dumnezeu? (Romani 9.14-18)

14 Deci ce vom spune? Este nedreptate la Dumnezeu? Nicidecum! 15 Pentru că El spune lui Moise: „Mă voi îndura de cine Mă îndur; și voi avea milă de cine am milă”. 16 Așadar, nu este de la cine vrea, nici de la cine alegă, ci de la Dumnezeu, care Se îndură. 17 Pentru că Scriptura spune lui Faraon: „Tocmai pentru aceasta te-am ridicat, ca să arăt în tine puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul”. 18 Astfel deci, El Se îndură de cine vrea și împietrește pe cine vrea. (Romani 9.14-18)

Dacă un israelit medita la starea de lucruri, el putea pune întrebarea: Nu este Dumnezeu nedrept? Națiunile nu au căutat pe Dumnezeu și au fost îndreptățite, în timp ce mulțimea poporului Israel a mers în pierzare?

Apostolul amintește cititorilor de două întâmplări din Vechiul Testament. Pavel arată că israeliții nu numai pe baza descendenței, ci și pe baza ascultării nu aveau nici un drept la promisiunile lui Dumnezeu. El argumentează cu întâmplarea când poporul a încălcat deja primele două porunci înainte ca Moise să se fi întors de pe muntele Sinai cu tablele Legii. Nu a pierdut poporul totul din cauza lui însuși? Nu voia Dumnezeu să nimicească poporul? Și nu a exercitat Dumnezeu îndurare pe baza mijlocirii lui Moise? Nu a cruțat Dumnezeu poporul, cu toate că ei nu au meritat? Israeliții ar fi trebuit să-și amintească de propria lor istorie, și atunci ar putea recunoaște repede că la Dumnezeu nu se găsește nedreptate, ci har nemeritat.

⁷ Iacov era un înșelător și cu un caracter slab, și Ismael trăia deja, atunci când Isaac a fost ales.

Suveranitatea lui Dumnezeu, de a binecuvânta și națiunile, nu era pe placul lor. Însă tocmai acestui har suveran al lui Dumnezeu datorau israeliții faptul că ei existau încă ca popor. Ei ar trebui mai degrabă să laude harul lui Dumnezeu, care i-a ocrotit, respectiv a ocrotit națiunea lor de dreapta judecată și pe care Dumnezeu voia acum să-l manifeste și față de națiuni. Nu depindea de voința omului – „cine vrea” –, căci omul în carne nu are voință morală liberă, cu care el poate sluji lui Dumnezeu; și nu depindea nici de toate eforturile – „cine aleargă”, căci toate eforturile sub Lege erau nefolositoare; da, înainte chiar ca israeliții să fi început corect, ei au încălcat deja Legea (vițelul de aur)! Aceasta devine clar în exemplul ales de Pavel. Legea a fost dată omului ca să dovedească că oricât efort ar depune el, nu va fi capabil să împlinească Legea, și din cauza aceasta avea nevoie de un Salvator.

În exemplul cu faraon s-a văzut că judecata dreaptă, și anume judecata împietririi, nu va întârzia să vină, dacă harul și răbdarea lui Dumnezeu erau călcate în picioare și mărturia Lui era respinsă. Înainte⁸ ca Dumnezeu să împietrească în cele din urmă inima lui faraon, faraon însuși și-a împietrit mai înainte inima și nu a vrut să accepte cererea de a lăsa poporul Israel să plece (Exod capitolele 7-11). Judecata lui Dumnezeu asupra lui faraon era dreaptă, căci acesta s-a răzvrătit cu mândrie împotriva lui Dumnezeu (Exod 5.2). De aceea Dumnezeu l-a făcut un exemplu pentru toate timpurile, de felul cum mânia Lui poate lovi pe un om, care în păcatul lui se ridică chiar și peste Dumnezeu și se face insensibil pentru harul și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu l-a adus pe faraon în această stare, ci faraon s-a adus singur, prin aceea că mai înainte el s-a împietrit.

Să reținem în locul acesta, că aceste secțiuni arată direcția de argumentare: mai înainte a fost vorba de întrebarea, dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi fără valoare, și acum, dacă Dumnezeu ar fi nedrept. Și mereu constatăm: totul depinde exclusiv de harul suveran al lui Dumnezeu.

8.2.4 Alegerea făcută de Dumnezeu (Romani 9.19-23)

19 Atunci îmi vei zice: „De ce mai găsește vină? Pentru că cine rezistă voii Sale?” 20 Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a întocmit: „Pentru ce m-ai făcut astfel?” 21 Sau nu are olarul autoritate asupra lutului, să facă din aceeași frământătură un vas spre onoare și altul spre dezonoare? 22 Și ce să spunem dacă Dumnezeu, voind să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a îngădui cu multă îndelungă-răbdare niște vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere; 23 – și ca să descopere bogățiile gloriei Sale peste niște vase ale îndurării, pe care le pregătise dinainte pentru glorie (Romani 9.19-23).

Și aceste versete aparțin expunerii de dovezi a lui Pavel, că la Dumnezeu nu este nici o nedreptate (Romani 9.14). Este umilitor, că omul în aroganța lui a putut pune o astfel de întrebare; însă Duhul lui Dumnezeu Se coboară și răspunde la această întrebare. Dumnezeu nu era nedrept – aceasta a arătat clar Pavel prin exemplele referitoare la Moise și faraon. Dar el a adus și alte argumente: de exemplu suveranitatea lui Dumnezeu ca Creator. El atribuie cititorului locul care i se cuvine. Acum este vorba mai mult decât numai de Israel: este vorba de fiecare creatură, de fiecare om. Pavel ne amintește că noi suntem numai creaturi – lut în mâinile olarului. Deoarece Dumnezeu este Dumnezeu, El avea tot dreptul să binecuvânteze națiunile. El nu trebuia să ceară permisiunea din partea poporului Său, și El nu este dator să dea socoteală nimănui despre ceea ce face. Dumnezeu este pe deplin suveran în acțiunile Sale.

⁸ Faptul că Dumnezeu a știut mai dinainte, că faraon se va împietri și drept urmare El va împietri inima lui faraon, este de înțeles (Exod 3.19; 4.21).

8.2.5 Ales mai dinainte spre condamnare?

22 Și ce să spunem dacă Dumnezeu, voind să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a îngăduit cu multă îndelungă-răbdare niște vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere; 23 – și ca să descopere bogățiile gloriei Sale peste niște vase ale îndurării, pe care le pregătise dinainte pentru glorie (Romani 9.22,23)

Chiar dacă nu aparține direct temei acestei cărți, dorim totuși, deoarece este un punct important în interpretarea capitolului 9 din epistola către Romani, să ne ocupăm pe scurt cu întrebarea pe care și-o pun unii la citirea acestor versete: Alege Dumnezeu mai dinainte oameni pentru pierzare? Această învățătură a pricinuit deja mari necazuri unor copii ai lui Dumnezeu, deoarece credeau că nu ar aparține celor aleși, ci vor trebui să meargă la pierzare. Adepții acestei învățături se referă la versetele de mai sus.

În aceste versete nu avem voie să trecem cu vederea diferența decisivă între „vase ale mâniei” și „vase ale îndurării”. Despre „vase ale mâniei” nu se spune că ele au fost rânduie mai dinainte spre pierzare, ci că ele sunt „îngăduite cu multă îndelungă-răbdare” (versetul 22), „încât să fie fără scuză” (Romani 1.20). Despre „vase ale îndurării” dimpotrivă se spune, că Dumnezeu „le pregătise *dinainte* pentru glorie” (versetul 23). Că aceste „vase ale mâniei sunt pregătite pentru distrugere” nu înseamnă că Dumnezeu este Cel care mai dinainte le-a destinat pentru aceasta. În mod trist unii creștini sunt adepții învățurii îngrozitoare că Dumnezeu a ales oameni pentru pierzare.⁹

Expresia „pregătit pentru distrugere” descrie dimpotrivă, în ce stare Dumnezeu îi găsește pe acești oameni. Aceste „vase” s-au adus singure în această stare prin neascultarea lor și prin păcatul lor (prin aceea că, de exemplu ca faraon, s-au împietrit singure) și prin aceasta au atras în mod drept asupra lor mânia lui Dumnezeu și judecata. Dumnezeu nu a ales nici un om mai dinainte pentru pierzare. Prin aceasta Dumnezeu ar fi făcut inițiatorul răului. Contrar altor afirmații noi nu citim în Scriptură nimic despre faptul că aceste vase pregătite pentru pierzare ar contribui în cele din urmă de asemenea la glorificarea lui Dumnezeu. Aceasta se spune categoric numai despre vasele îndurării (versetul 23).

Predestinarea înseamnă că Dumnezeu deja în veșnicia dinainte de timp a ales anumiți oameni să primească binecuvântări foarte deosebite, iar pe alții nu i-a ales. Concluzia inversă a unora, că acești ceilalți oameni au fost rânduie mai dinainte de Dumnezeu pentru iad arată numai că ei nu înțeleg natura predestinării. Dacă în lume nu ar fi venit căderea în păcat, niciodată vreun om nu ar ajunge în iad, care potrivit afirmației Scripturii „a fost pregătit pentru diavol și îngerii lui” (Matei 25.41). Însă aceasta nu ar fi schimbat nimic din faptul că Dumnezeu a ales anumiți oameni să primească mai mult decât alții toate binecuvântările cerești. Însă Scriptura nu învață în nici un loc, că anumiți oameni ar fi aleși (predestinați) de Dumnezeu pentru iad. Dacă cu toate acestea oamenii ajung în iad, aceasta este exclusiv urmarea propriilor lor păcate și a perseverării lor în păcat și nu pentru că Dumnezeu i-ar fi ocolit cu mântuirea.

⁹ Vezi în privința aceasta expunerea lui R. Senk la presupusul „passivum divinum” în *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 59 (tradus).

Destinarea inițială a omului este pentru pământ (vezi de exemplu Geneza 1), nici cerul și nici iadul. Dacă omul nu ar fi păcătuit, el ar fi trăit veșnic pe pământ și nu în cer. Mulți oameni, care nu au fost aleși înainte de întemeierea lumii, vor trăi cândva veșnic pe pământ! Toți cei care au fost salvați de păcatele lor și nu au fost aleși din veșnicie, „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4) (de exemplu credincioșii din timpul Împărăției de o mie de ani¹⁰) vor trăi în veșnicie pe pământul nou, curățit, și nu în cer (Apocalipsa 21.3). Alături de aceștia Dumnezeu a ales o anumită grupă (mădularile Bisericii), ca să primească toate binecuvântările cerești și să locuiască veșnic la El în cer – ei sunt „cortul lui Dumnezeu” la toți ceilalți oameni mântuiți (Apocalipsa 21.3). Toți ceilalți – a treia grupă de oameni – nu au fost lepădați dinainte și nu au fost destinați dinainte pentru iad. Însă din cauza vrăjmășiei lor față de Dumnezeu ei nu vor obține destinarea inițială a omului, să locuiască binecuvântați veșnic pe pământ (Geneza 1.28; Geneza 2.9; compară dimpotrivă Geneza 2.17). Ei vor merge în locul care inițial a fost destinat numai pentru diavol și îngerii lui (Matei 25.41; Apocalipsa 20.15). Fără alegere toți oamenii ar fi veșnic pierduți. Alegerea nu este un obstacol, ci un ajutor pentru mântuirea omului.

8.2.6 Alegerea păgânilor (Romani 9.24-29)

... **24** pe noi, pe care ne-a și chemat, nu numai dintre iudei, **ci și dintre națiuni?** **25** După cum spune și în Osea: „Pe «Nu-i poporul Meu» îl voi numi «Popor al Meu»; și pe «Nu e preaiubită», «Preaiubită». **26** Și va fi: În locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteți poporul Meu», acolo vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu“. **27** Iar Isaia strigă despre Israel: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, rămășița va fi mântuită. **28** Pentru că El duce cuvântul la bun sfârșit și îl grăbește în dreptate, deoarece Domnul va împlini în grabă cuvântul pe pământ“. **29** Și, după cum a spus Isaia mai înainte: „Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora“. (Romani 9.24-29)

Aceste citate din Vechiul Testament au pricinuit deja multă neînțelegere, mai ales din cauză că deseori se ține puțin seama de context. Pavel răspunde la întrebarea, dacă ar fi nedreptate la Dumnezeu, din cauză că El a binecuvântat pe cei dintre națiuni și le-a dăruit o îndreptățire, pe care Israel a căutat-o mulți ani, însă într-un loc fals (vezi Romani 9.30-33). Apostolul a citat din Lege (cele cinci cărți ale lui Moise); acum el continuă cu expunerea de dovezi, prin aceea că el citează atât un profet mare, cât și unul mic (Isaia și Osea). Cu Legea și cu profeții el a redat deci ca mărturie toată baza credinței iudaice.

Cu citatul din capitolul al doilea al cărții Osea apostolul Pavel amintește fraților lui iudei de trecutul lor și se referă la viitor. Osea vorbește în mesajul lui despre faptul că Dumnezeu va privi cândva poporul ca „nu sunteți poporul Meu”. Israel se afla tocmai în această situație (și se mai află și astăzi încă). Istoria lor proprie și situația lor actuală le-a dovedit deci corectitudinea mesajului profetic. Însă Osea rostește o promisiune măreață a lui Dumnezeu: după *multe zile* trebuia să vină timpul când Dumnezeu va reprimi poporul iarăși ca „popor al Meu” – un act al harului suveran. Și tocmai în aceasta apostolul vede *paralela*: căci dacă

¹⁰ Însă și acești credincioși au fost predestinați, chiar dacă nu înainte de întemeierea lumii. Fără alegere nu există nici o binecuvântare de durată pentru o creatură (chiar și îngerii „buni” au fost aleși; vezi 1 Timotei 5.21). Acești credincioși de aici au fost aleși „de la întemeierea lumii” (vezi Matei 25.34; Evrei 4.3).

națiunile dintotdeauna au putut fi numite „nu sunt popor al Meu”, ele au ajuns acum sub grațiere și pot fi numite „popor al Meu”. El argumentează: Dacă chiar lor, iudeilor, li s-a făcut parte de har, ca prin pocăință și întoarcere să devină iarăși „popor al Meu”, de ce Dumnezeu ar fi nedrept, dacă El ar dovedi același har națiunilor?

Aici nu este vorba de întrebarea, dacă promisiunea din Osea este văzută de Pavel ca fiind *împlinită* în Adunare (Biserică), așa cum consideră unii comentatori.¹¹ Dimpotrivă: Pavel face mereu clar în capitolul acesta, că Israel este dependent numai de harul suveran al lui Dumnezeu – atât în ceea ce privește pe părinți cât și cu privire la ascultarea lor în trecut și viitorul lor potrivit promisiunilor profetice. Alături stă apoi totdeauna gândul: De ce vă necăjiți de harul suveran al lui Dumnezeu pentru națiuni? Voi înșivă sunteți dependenți exclusiv de har. – Citatul din cartea Osea este la fel de puțin împlinit în Biserică ca și toate celelalte exemple din istoria lui Israel prezentate în acest capitol.

De asemenea și din versetul 26 nu rezultă neapărat că aici este vorba de Biserică, chiar dacă expresia „fii ai Dumnezeului celui viu” ar promova gândul acesta la unii. Înfierea lui Israel nu este ceea ce noi, care am primit „Duhul înfierii” (Romani 8.15), avem voie să savurăm astăzi (vezi în § 8.2.1 expunerea cu privire la versetul 4). Mai degrabă în cazul lui Israel este vorba de o înfiere *națională*. Ea se referă la întreg poporul. Însă în privința aceasta nu vrem să pierdem din vedere paralela cu națiunile (versetul 24) și ne bucurăm că noi ca „vase ale îndurării” (versetul 23) în timpul de acum avem parte de binecuvântare într-o măsură mult mai profundă decât credincioșii din celelalte epoci: noi avem voie să ne adresăm lui Dumnezeu în același fel ca și singurul Fiu (Romani 8.15) și noi ca și copiii ai lui Dumnezeu am fost „făcuți plăcuți” în El (Efeseni 1.6). Duhul Sfânt l-a călăuzit pe Osea, atunci când a scris, în așa fel, că o aplicare la națiuni este posibilă. Căci Biserica este marcată în mod foarte deosebit de relația de filiațiune și de înfiere. Chiar dacă prima parte din Osea 2.1 vorbește categoric despre Israel, există totuși posibilitatea ca partea a doua să vorbească despre națiuni. O schimbare asemănătoare de idei între Israel și națiuni găsim în ordine inversă în Isaia 65 între versetele 1 și 2. (În § 7.11 este tratat de asemenea citatul din Osea).

Și citatul din cartea lui Isaia (Isaia 10.22,23) arată că promisiunea de binecuvântare aparține Israelului adevărat (compară cu Romani 9.6; vezi și Romani 2.28,29) sau, așa cum se spune aici, „rămășiței”. Așa cum în istoria lui Israel a existat totdeauna o rămășiță (compară cu Romani 11.4) și la fel cum în timpul lui Pavel a existat „o rămășiță potrivit unei alegeri a harului” credincioasă (Romani 11.5), tot așa la împlinirea veacurilor va fi o rămășiță credincioasă, pe care Dumnezeu o va primi ca „tot Israelul” și o va salva (Romani 11.25 și versetele următoare). Și acest citat din Isaia arată că nu este vorba de noul popor al lui Dumnezeu, de Biserică. Biserica este ceva cu totul nou, care în Vechiul Testament nu a fost încă revelată. Aici dimpotrivă este vorba de o rămășiță, care va rămâne din marea mulțime a poporului Israel necredincios.

În viziunea lui Ezechiel despre învierea oaselor uscate (capitolul 37) se găsește un tablou asemănător al unei rămășițe. Însă aici Dumnezeu nu creează ca în Geneza 2 din oasele unui

¹¹ Compară R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 342.

om viu un alt om, un om nou. Ezechiel vede în viziunea lui, că oasele se pun așa fel unul lângă altul precum erau mai înainte, și sunt acoperite de tendoane, carne, piele; în continuare Dumnezeu cu suflarea Sa suflă în ele viață. Acesta este noul Israel, care va învia din țărâna pământului (vezi Daniel 12.2 și § 20.9). Sub legământul cel nou Legea va fi scrisă pe inimile lor și ei vor intra ca oameni curățiți cu inimi noi în binecuvântarea de sub domnia lui Mesia pe pământ. La crearea din Geneza 2 vedem dimpotrivă că va fi creat ceva cu totul nou. Acesta este un tablou potrivit pentru Biserică, pe care Dumnezeu a adus-o la viață, după ce Hristos nu numai a căzut într-un somn adânc (ca Adam), ci a mers în moarte.

Apostolul nu vorbește aici despre o împlinire a acestor profeții în Biserică. El folosește aceste citate și cele din cartea Exod exclusiv pentru expunerea de dovezi. Dacă folosim această cheie, care este deja în ușa acestei secțiuni, atunci se vor rezolva toate greutățile și în locurile acestea nu va trebui să facem din poporul Israel Biserica, respectiv credincioșii dintre națiuni. Profețiile iudaice nu s-au împlinit în națiuni; gândul acesta era așa de departe de apostol, că nici măcar nu a luat în considerație că cuvintele lui ar putea fi aici fals înțelese. Căci întrebarea din secțiunea aceasta nu este: Cum putem noi dovedi că promisiunile au fost transferate la națiuni?, ci: Este nedreptate la Dumnezeu? Această întrebare frământa pe iudei. Ei vedeau în acțiunea lui Dumnezeu cu națiunile o lezare, o desconsiderare a profețiilor pentru Israel din Scriptură. Însă apostolul le arată că această acțiune a lui Dumnezeu nicidecum nu era împotriva Scripturii. Pe baza Scripturilor el le dovedește următoarele: în primul rând Dumnezeu a acționat cu părinții lor conform cu această alegere suverană prin har: În al doilea rând numai suveranitatea harului lui Dumnezeu i-a păzit în trecutul lor să nu piară (versetul 29). În al treilea rând această suveranitate a harului le-a dat un viitor. Aici deci efectiv nu era nici un loc pentru gelozie față de națiuni. Căci așa după cum oamenii dintre națiuni au fost mântuiți exclusiv prin harul suveran care alege al lui Dumnezeu, tot așa numai harul suveran al lui Dumnezeu a păzit poporul de dispariție și pierzare. Deci din principiu nu exista nici o deosebire față de națiuni: ambele au nevoie de harul nemeritat al lui Dumnezeu, pentru a fi mântuiți.

O ilustrare a comportării cu gelozie a lui Israel vedem în istoria Mariei în Numeri 12. Moise, după fuga lui din Egipt la Madian s-a căsătorit cu o femeie păgână, Țipora (Exod 2.11-22), al cărei tată Ietro a adus-o cu sine în tabăra lui Israel după ieșirea poporului din Egipt (Exod 18). Atunci gelozia s-a ridicat în inima Mariei. Împreună cu fratele ei Aaron, pe care l-a ademenit, a pornit un atac înverșunat împotriva lui Moise. Gelozia ei pe Țipora este un model al vrăjmășiei iudeilor față de harul care a fost adus națiunilor prin propovăduirea veștii bune. Apostolul Pavel a trebuit să aibă parte de această vrăjmășie provocată de gelozie (Faptele Apostolilor capitolele 22 și 23), după ce el a explicat iudeilor că Domnul îl va trimite la națiuni: „Du-te, pentru că Eu te voi trimite departe, la națiuni.” (Faptele Apostolilor 22.21) Atunci era aproape să fie omorât. Alții voiau chiar să facă greva foamei „până când îl vor omorî” (Faptele Apostolilor 23.21).

Maria a fost atunci lovită cu lepra și „a fost închisă afară din tabără șapte¹² zile” (Numeri 12.15). Aceasta este situația Israelului gelos de astăzi: întreg poporul trebuie să trăiască de

¹² Numărul șapte este în vorbirea simbolică a Bibliei numărul desăvârșirii sau al plinătății.

multe secole ca întinat și nerecunoscut de Dumnezeu. În acest timp nu este nici un progres pentru acest popor („... și poporul n-a plecat până ce Maria n-a fost primită din nou”; Numeri 12.15), și poporul Israel trebuie să învețe, ca și Maria atunci, să se supună căilor lui Dumnezeu. Într-o zi el va recunoaște ca Maria, că numai intervenția adevăratului lor Moise (Domnul Isus) la Dumnezeu pentru ei și harul suveran al lui Dumnezeu ca răspuns al Său la această mijlocire pentru ei îi curăță de lepră și îi aduce înapoi la locul lor de odinioară.

8.2.7 Dreptate din credință (Romani 9.30-33)

30 Deci ce vom spune? Că națiunile care nu umblau după dreptate au obținut dreptate, dar o dreptate care este din credință; 31 iar Israel, umblând după o lege a dreptății, n-a ajuns la acea lege. 32 De ce? Pentru că nu era din credință, ci ca din fapte. Ei s-au împiedicat de piatra de poticnire, 33 după cum este scris: „Iată, pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere; și cine crede în El nu va fi dat de rușine“. (Romani 9.30-33).

Întrebarea „Deci ce vom spune?” concluzionează cele spuse înainte. Cum putea să fie, că națiunile, care nicidecum nu umblau după dreptate, au obținut totuși dreptatea? Răspunsul este: numai prin acțiunea unui Dumnezeu suveran. Această realitate am găsit-o deja în versetele 14-29. Păgânii, care nu și-au făcut gânduri în privința cum ar putea fi drepti înaintea lui Dumnezeu, au fost acum îndreptățiți: prin credință. Dar tocmai Israel, care s-a ostenit în mod deosebit să fie drept înaintea lui Dumnezeu, nu a reușit. Că ei nu au primit îndreptățirea nu era din cauză că ei nu ar fi fost aleși, ci pentru că ei au pornit pe drumul greșit: ei au ales calea faptelor („al celui care aleargă”), calea meritelor proprii și nu calea credinței. În loc să spună lui Dumnezeu: noi nu realizăm aceasta, avem nevoie de har, ei au zis: „Tot ce a zis Domnul vom face!” (Exod 19.8).

Această atitudine de mândrie a supraestimării de sine și a înălțării de sine ei au arătat-o și atunci când Hristos a venit în mijlocul lor. De aceea Mesia al lor, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca subiect al credinței, a devenit tocmai pentru ei prilej să cadă. În contrast cu aceasta națiunile¹³ au crezut în El și prin aceasta au fost mântuite.

Și citatul al doilea al profetului Isaia (Isaia 28.16) îl folosește Pavel numai pentru a arăta un principiu al lui Dumnezeu. Aici se spune la modul cel mai general: „... cine crede în El nu va fi dat de rușine” (versetul 33). Aceasta lasă posibilitatea ca nu numai *Israel*, ci și *națiunile* ar putea fi mântuite prin credința în Hristos, și nu înseamnă, că Isaia ar fi vorbit aici despre națiuni.

Deci de ce Dumnezeu nu este nedrept? Deoarece în suveranitatea Sa El avea toate posibilitățile să facă parte de har națiunilor, fără să contrazică cuvântul Lui propriu. La fel Dumnezeu nu este nedrept, deoarece El *a avut plăcere* să dea dreptatea Sa acelor care cred în Domnul Isus: „... astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.26).

¹³ Aceasta înseamnă de fapt nu națiunile ca întreg, ci oameni dintre națiuni. Însă în această secțiune este vorba de diferența caracteristică între Israel și națiuni.

8.3 Prezentul lui Israel și harul lui Dumnezeu (Romani 10)

8.3.1 Dreptatea care este din credință (Romani 10.1-13)

*1 Fraților, plăcerea inimii mele și cererea mea către Dumnezeu pentru ei este spre mântuire. 2 Pentru că le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței. 3 Pentru că, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să-și stabilească propria lor dreptate, nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu. 4 Pentru că Hristos este sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede. 5 Pentru că Moise scrie despre dreptatea care este din Lege: „Omul care practică acestea va trăi prin ele“. 6 Dar **dreptatea care este din credință** vorbește astfel: „Nu spune în inima ta: „Cine se va sui în cer?“, adică să-L coboare pe Hristos. 7 Sau: „Cine va coborî în Adânc?“, adică să-L ridice pe Hristos dintre morți. 8 Dar ce spune ea? „Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta“: acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm: 9 că, dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit. 10 Deoarece cu inima se crede spre dreptate și cu gura se mărturisește spre mântuire, 11 pentru că Scriptura spune: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine“. 12 Pentru că nu este deosebire între iudeu și grec; pentru că același Domn al tuturor este bogat față de toți care-L cheamă. 13 Pentru că „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit“. (Romani 10.1-13).*

Mesajul acestor versete este: s-a făcut totul, sau: s-a sfârșit, crede în Hristos! El mărturisește despre harul lui Dumnezeu, descrie însă și situația actuală a lui Israel, care într-adevăr are „râvnă pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței” (versetul 2). Primele versete ale capitolului zece sunt la fel de pline de sentimente ca și primele versete din capitolul nouă. Pavel se adresează cititorilor săi cu formularea cordială „fraților!” și le face cunoscut dorința fierbinte a inimii sale: mântuirea concetățenilor lui iudei. El nu simte față de ei nici ură, nici amărăciune, pentru că au omorât pe Hristos. Mult mai degrabă dragostea îl constrânge să prezinte faptele fraților lui iudei chiar în lumina cea mai bună; dragostea recunoaște în acțiunile lor o „râvnă pentru Dumnezeu” (versetul 2). Pavel trăiește practic 1 Corinteni 13; el dovedește prin dorința sa, că dragostea nu este iute la mânie și nu gândește nimic rău. Dar pentru că dragostea totodată se bucură de adevăr, Pavel arată clar că râvna lor pentru Dumnezeu nu este „potrivit cunoștinței” (versetul 2). Această râvnă oarbă nu-i lasă să recunoască dorințele și gândurile lui Dumnezeu.

Cine altul decât Pavel putea pune mai bine înaintea ochilor lor acest adevăr? O astfel de râvnă falsă a avut și el odinioară. Nu s-a văzut râvna lui Pavel pentru Dumnezeu în prigonirea Bisericii lui Dumnezeu? Nu era și el răspunzător de întemnițarea creștinilor și de moartea lor? Nu era tocmai apostolul Pavel un înflăcărat pentru Lege, și nu era el „în privința dreptății care este în Lege, fără vină” (Filipeni 3.6)? Râvnă pentru Dumnezeu avea Pavel, dar „nu potrivit cunoștinței”.

Apoi deodată i s-a arătat Hristos personal înaintea Damascului (Faptele Apostolilor 9.1 și versetele următoare), și i-a arătat clar că El era „sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede” (versetul 4). El i-a arătat lui Pavel că „dreptatea [lui] care este din Lege” (Filipeni 3.6,9) a făcut din el cel mai mare dușman al Fiului lui Dumnezeu. Prin aceasta el nu aparține

cetei recunoscute de Hristos pe pământ. Pavel a încercat să-și găsească dreptatea prin Lege, până când Hristos Însuși i-a deschis calea nouă, ca să obțină dreptatea: credința în El.

Versetul patru este deseori fals citat, ca și cum acolo ar scrie numai: „Hristos este sfârșit al Legii”. Dar aceasta este fals. De ce? Această propoziție este într-adevăr așa acolo, însă ea continuă: adaosul „spre dreptate, pentru oricine crede” aparține acestei propoziții. Prin aceasta el delimitează prima afirmație; deci Legea continuă să existe, și anume într-un anumit sens atâta timp cât există pământul. Astfel ea are totdeauna importanța ei „pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali, pentru curvari, pentru homosexuali, pentru răpitori de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și dacă este orice altceva împotriva învățaturii sănătoase” (1 Timotei 1.9,10). Însă Legea și-a pierdut importanța pentru *cei care cred* și anume în funcția ei specială ca *instrument pentru a da dreptatea*. Noi obținem dreptatea noastră nu prin Lege, ci prin Hristos. Principiul de a obține dreptatea înaintea lui Dumnezeu prin faptele proprii și prin puterea proprie și eforturile proprii și-a găsit sfârșitul prin Hristos. Prin aceasta Legea, care cerea aceste eforturi, s-a sfârșit în privința aceasta.

Și pentru noi creștinii dintre națiuni Legea în această funcție nu poate primi nici o însemnătate. Hristos a murit și prin moartea Sa a pus o altă bază pentru dreptate: deci respectarea și ținerea Legii nu mai poate lucra dreptatea (așa cum era în Israel sub legământul vechi), ci credința în Hristos mort și înviat o poate lucra. Prin moartea Sa El a murit față de Lege și noi împreună cu El (Galateni 2.19). Și din cauza aceasta ea nu mai poate avea nici o pretenție asupra noastră, nici măcar ca regulă de viață. Există ceva nou, pentru care numai credința se potrivește. Acum Hristos în învierea Lui este „începutul” (Coloseni 1.18). Acolo „începutul” este legat în mod deosebit cu învierea dintre morți ! („Cel Întâi-născut dintre cei morți”), și în Romani 4.24,25 primirea dreptății lui Dumnezeu care este prin credință, îndreptățirea noastră, este justificată cu învierea. Deci îndreptățirea ar trebui deci să fie luată în posesiune prin credință, nu prin fapte proprii. Când cineva se pune sub Lege, prin aceasta el exprima că el voia totuși să obțină dreptatea prin faptele proprii.

Pavel se ocupă aici încă cu întrebarea din capitolul 9.30-33, de ce Israel n-a găsit dreptatea: iudeii s-au împiedicat de „piatra de poticnire” (Romani 9.32) și au încercat să primească dreptatea care este prin Lege sau exprimat altfel, prin propria putere, prin fapte, nu prin credință. Prin aceasta s-au împiedicat de Hristos, deoarece El prin moartea Lui a arătat clar: pe baza Legii nu se obține nici o dreptate. Să trebuiască să recunoști că propriile fapte nu aduc nimic, aceasta umilește pe om așa de mult, că el respinge mai bine darul lui Dumnezeu, pe Hristos, decât să recunoască că el nu este în stare să realizeze propria sa dreptate.

Dreptatea putea fi obținută numai pe principiul credinței. Am văzut aceasta deja la Avraam (Geneza 15.6). Jertfele pentru păcat în vechiul legământ au arătat că ispășirea era posibilă numai prin jertfe. Începând de la moartea pe cruce a lui Hristos, dreptatea se poate obține numai prin credința în Hristos și în lucrarea Lui la cruce, precum și învierea Sa.

Dacă mă așez pe panta alunecoasă a eforturilor proprii, atunci trebuie în primul rând să se petreacă și toate acestea – atunci trebuie ca prin faptele proprii să mă ridic la înălțimea

cerului, ca acolo să ajung la Dumnezeu, sau să mă cobor în adâncimea hadesului, ca să-mi mortific trupul suficient de mult pentru păcate. Însă apostolul arată clar, că în locul meu Hristos S-a suit deja în cer, după ce mai înainte El S-a coborât în adâncul cel mai adânc, în moarte. Deci totul s-a făcut deja. Dar dacă eu încă mai insist ca cineva să se suie în cer, este ca și cum eu aș spune: nu este suficient că Hristos a făcut deja acestea. – Prin aceasta eu iau într-un anumit sens pe Hristos înapoi pe pământ. Când însă dimpotrivă eu consider că ar mai fi necesar să cobor în adâncime, probabil pe calea mortificării propriului trup, prin aceasta spun că lucrarea lui Hristos nu este de ajuns. Însă în înviere Dumnezeu dovedește că lucrarea lui Hristos este suficientă. Altfel Hristos ar trebui oarecum ca mai întâi să fie înviat. Însă a avut loc deja totul și a fost recunoscut de Dumnezeu.

Tocmai în acest context Pavel ajunge să vorbească despre Deuteronom 30. Acolo Dumnezeu a făcut pe poporul Său să știe ce s-ar întâmpla dacă israeliții prin neascultarea lor ar fi pierdut totul și apoi s-ar întoarce la Dumnezeu. Vedem desigur cât de liber aplică Pavel aceste locuri din Scriptură la credință, căci în Deuteronom ele sunt spuse cu privire la cuvântul Legii.¹⁴ Însă chiar dacă harul nu a putut¹⁵ încă fi revelat în plinătatea și însemnătatea lui, totuși aici devine clar că nu mai poate fi vorba de faptele proprii și de eforturile proprii. Capitolul 29 arată clar că pe acest nivel totul era pierdut. Însă capitolul 30 versetele 11-14 arată că nu mai sunt eforturile picioarelor sau al mâinilor. De fapt nu mai este nimic de făcut, ci numai de a primi darul lui Dumnezeu. Inima și gura vor juca un rol deosebit în locul acestora: inima lor va fi circumcisă, prin aceea că Legea va fi scrisă pe inima lor (vezi de exemplu Evrei 8.10-12); aceasta va fi urmarea credinței lor. Și cu gura lor se vor declara public de partea Nazarineanului disprețuit ca Domn al lor, ceea ce astăzi este o problemă deosebită pentru un iudeu. Și noi ca creștini ar trebui să mărturisim cu gura ceea ce corespunde adevărului lăuntric și despre care noi avem o convingere fermă pe baza lucrării lui Dumnezeu în inimile noastre. Dacă Dumnezeu a făcut o lucrare în inima noastră, noi nu putem altfel, decât să spunem și altora despre ea.

Pavel îi face atenți pe concetățenii lui cu privire la faptul că deja profetul Isaia a spus: „*Oricine* crede în El nu va fi dat de rușine” (versetul 11; Isaia 28.16). Ca să dovedească fraților lui iudei că națiunile au primit această dreptate, el adaugă citatul din Ioel și în acesta accentuează cuvântul *oricine*: „*Oricine* va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Ioel 2.32). Apostolul folosește din nou același model al expunerii de dovezi ca în capitolul 9. El citează mai întâi din Lege (cele cinci cărți ale lui Moise) și suplimentar dintr-unul din profeții mari și unul din profeții mici, totdeauna conform principiului că orice lucru trebuie să fie confirmat pe baza a doi sau trei martori (Deuteronom 19.15).

În capitolul 3 Pavel a dovedit că nu era nici o diferență între iudei și păgâni, deoarece *toți* au păcătuit și din cauza aceasta nu puteau ajunge la gloria lui Dumnezeu (Romani 3.23). În capitolul 10 el ne arată că și cu privire la îndurarea lui Dumnezeu nu este nici o deosebire: așa după cum nimeni prin sine însuși nu poate ajunge la gloria lui Dumnezeu, fie el iudeu sau

¹⁴ „Pentru că porunca aceasta, pe care ți-o poruncesc astăzi” (Deuteronom 30.11).

¹⁵ Găsim numai aluzia tainică în Deuteronom 29.29: „Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru”.

păgân, totuși oricine, fie el iudeu sau păgân, are intrare la bunătatea, îndurarea și chiar bogăția lui Dumnezeu (versetul 12).

În acest loc din Biblie Pavel vorbește despre responsabilitatea omului. Cititorii nu trebuie să primească o impresie falsă despre suveranitatea lui Dumnezeu. După ce ei au citit în capitolul 9 expunerile sale, unii ar putea gândi: este deci lipsit de importanță și neînsemnat ce fac eu, căci Dumnezeu este așa de suveran în acțiunea Lui, că eu în fond nu port nici o responsabilitate pentru ceea ce fac. – Ca să înlăture astfel de gânduri, apostolul arată că israeliții și-au îndepărtat singuri de la ei posibilitatea mântuirii, dacă nu se supuneau dreptății lui Dumnezeu (versetul 3) – aceasta înseamnă, dacă ei nu erau gata să meargă pe calea, pe care Dumnezeu o dă: calea credinței în Hristos (versetul 4).

Aceasta este valabil și astăzi în aceeași măsură pentru orice om. Vedem deci și în aceste două capitole 9 și 10, cât de echilibrat așază apostolul fiecare adevăr la locul lui – suveranitatea lui Dumnezeu (Romani 9) pe de o parte și responsabilitatea omului (Romani 10) pe de altă parte. El nu a vestit niciodată un adevăr în detrimentul altui adevăr.

8.3.2 Prin ce vine credința la noi? (Romani 10.14-21)

14 Deci cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? și cum vor auzi fără cineva care să predice? 15 și cum vor predica dacă nu vor fi trimiși? După cum este scris: „Ce frumoase sunt picioarele celor care vestesc Evanghelia păcii, ale celor care vestesc Evanghelia lucrurilor bune!” 16 Dar nu toți au ascultat de Evanghelia. Pentru că Isaia spune: „Doamne, cine a crezut cele auzite de la noi?” 17 Astfel credința este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu. 18 Dar eu spun: „Oare n-au auzit?” Da, desigur. „Glasul lor a ieșit pe tot pământul și cuvintele lor până la marginile pământului locuit”. 19 Dar eu spun: „N-a cunoscut Israel?” Întâi, Moise spune: „Eu vă voi provoca la gelozie prin aceia care nu sunt o națiune; vă voi întărâta printr-o națiune fără pricepere”. 20 Iar Isaia îndrăznește și spune: „Am fost găsit de cei care nu Mă căutau, M-am arătat celor care nu se interesau de Mine”. 21 Dar lui Israel îi zice: „Toată ziua Mi-am întins mâinile către un popor neascultător și împotrivor cu vorba”. (Romani 10.14-21)

Acum Pavel explică concetățenilor lui de ce el predică națiunilor Evanghelia: dacă deci între iudei și națiuni nu era nici o deosebire cu privire la bogăția Domnului (Romani 10.12) și îndurarea lui Dumnezeu era valabilă și pentru națiuni, atunci era necesar ca și națiunile să afle despre aceasta. Căci cum altfel să cheme ele pe Domnul, dacă nimeni nu le-a făcut cunoscut pe Dumnezeu? Cum să audă națiunile mesajul fără un predicator? Deci cineva trebuia să meargă la ele și să le vorbească având împuternicire din partea lui Dumnezeu. Aceasta era în modul general Hristos, care venise „să ne conducă picioarele pe calea păcii” (Luca 1.79). După nașterea Domnului Isus îngerii au zis: „pace pe pământ, bună plăcere la oameni” (Luca 2.14). Timpul de pace pe pământ trecuse după lepădarea Lui pentru mult timp (și acest timp durează și astăzi), dar tocmai această pace este încă vestită astăzi, pentru ca fiecare să poată avea parte de această pace cel puțin pentru sine personal.¹⁶

¹⁶ La nașterea Domnului s-a zis: „Pace pe pământ” (Luca 2.14). Să aducă pace, era intenția lui Dumnezeu exact așa cum a profetizat Vechiul Testament. Dar după ce Domnul Isus a fost respins de poporul Israel și conducătorii

Pavel dovedește iarăși fraților lui iudei din propriile lor scrieri că ei nu ar fi trebuit să se mire de aceste lucruri, care au avut loc, deoarece ele au fost anunțate deja demult în Vechiul Testament. Pavel citează aici iarăși unele scrieri din Lege, din profeți și chiar din Psalmi. Să observăm că el niciunde nu vorbește despre faptul că vreunul din aceste locuri s-ar fi împlinit. Nu, deja în Vechiul Testament erau multe paralele la acțiunea lui Dumnezeu față de națiunile din zilele noastre. Iudeii nu ar trebui să se tulbure de faptul că Dumnezeu oferă acum și națiunilor binecuvântarea Sa și mulți dintre ei vor lua pentru ei înșiși această ofertă. Pe baza citatelor alese din Vechiul Testament el dovedește că vestirea mesajului mântuirii și al păcii al lui Dumnezeu la națiuni avea și un alt efect: deoarece Israel a respins oferta bogăției harului lui Dumnezeu, Dumnezeu S-a îndreptat acum spre națiuni (Faptele Apostolilor 22.21; 28.28) și le-a oferit și lor mântuirea în Hristos.

Frații iudei ai lui Pavel, care au ajuns să creadă în Hristos, nu trebuie să se mire că mulți concetățeni de-ai lor nu se vor converti la Domnul. Glasul Evangheliei „a ieșit pe tot pământul” (versetul 18), aceasta înseamnă la iudei și la păgâni în aceeași măsură – da, iertarea a fost predicată pornind chiar din Ierusalim -, și Dumnezeu Și-a întins mereu mâinile spre un popor împotrivor și pe care a vrut să-l provoace la gelozie printr-un „nu este popor al Meu” (națiunile). Dar cu toate aceste eforturi ale lui Dumnezeu numai o rămășiță și nu tot poporul va fi mântuită (Romani 9.27). Potrivit cu Romani 11.25,26 abia în viitor *tot Israelul* va fi mântuit; acesta va fi însă numai „a treia parte” (Zaharia 13.8,9), pe care Dumnezeu însă îi privește ca „tot poporul”. La sfârșitul necazului cel mare în poporul Israel vor fi cu adevărat „toți drepti” (Isaia 60.21), care vor intra ca „Israel al lui Dumnezeu” (Galateni 6.16) în Împărăția de o mie de ani.

Este remarcabil cum apostolul folosește în acest context citatul din Psalmul 19. În versetele 17 și 18 se spune: „Astfel credința este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dar eu spun: „Oare n-au auzit?“ Da, desigur. „Glasul lor a ieșit pe tot pământul și cuvintele lor până la marginile pământului locuit“.” (Psalm 19.4) În Psalmul 19 este vorba însă de soare și nu de glasul predicii. Prin aceasta și acest citat este o dovadă clară pentru faptul că aici – și aceasta este valabil pentru cele mai multe citate din epistole – nicidecum nu este vorba de *împlinire* sau că aici ar trebui ceva înlocuit. Se poate afirma pe baza acestui loc că această făgăduință s-a împlinit prin vestirea predicii? Nu, așa după cum soarele va lumina în continuare, tot așa și Israel nu încetează să fie Israel. Și cu mult mai puțin el va fi înlocuit prin Adunare (Biserică). Într-adevăr anumite profeții au *aplicație la Adunare*, care în cea mai mare parte a ei constă din credincioși dintre națiuni, dar nu au *împlinirea în Adunare* (Biserică). Tocmai locul acesta din Psalmul 19 ne arată că noi nu ar trebui să ne grăbim să vorbim despre o împlinire și să conchidem că profețiile s-ar fi împlinit în Adunare sau ar fi trecut asupra ei, numai pentru faptul că apostolul citează anumite locuri din Vechiul Testament. Locurile din Vechiul Testament au deseori un înțeles mai profund, decât se poate recunoaște la suprafață. Psalmul 19 vorbește despre ceea ce cândva în Împărăția de o mie de ani va deveni realitate.

lui, se spune: „Pace în cer și glorie în cele preainalte” (Luca 19.38). Pacea pe pământ a trebuit amânată pentru un timp mai târziu: mai întâi Domnul Se va reîntoarce în cer și va lua pacea Sa cu El, așa cum a avut realmente loc câteva săptămâni mai târziu.

Aici soarele este comparat cu un mire – fără îndoială o referire la Hristos, care atunci va răsări ca „soare al dreptății” (Maleahi 4.2) și se va întoarce ca Mire pentru Ierusalim.

Toate promisiunile din Vechiul Testament citate în paragraful nostru vor avea o împlinire viitoare, când Adunarea va fi răpită de pe pământ. Cu toate că și astăzi Evanghelia este propovăduită neîngrădit, abia atunci *Evanghelia Împărăției* va fi vestită *atunci întregului pământ*. Glasul va merge până la marginile pământului (compară cu Psalm 19.4; Apocalipsa 14.6). Cuvintele profetului Isaia își vor avea abia atunci împlinirea, când două treimi din popor nu vor crede propovăduirea (Zaharia 13.8; compară cu Isaia 53.1). Prin binecuvântarea națiunilor, un „nu este popor al Meu” va provoca la gelozie poporul Israel (Romani 10.19; 11.11). Și în Apocalipsa 7 este vorba de un „nu este popor”: aici apostolul Ioan vede alături de mulțimea mare de 144000 din toate semințiile lui Israel o mulțime mare de popor și toate popoarele și națiunile. În timpul acesta Dumnezeu Își va întinde mâna în mod deosebit „spre un popor răzvrătit” (Isaia 65.2). Acest verset îl aplică apostolul aici la iudei, Isaia 65.1¹⁷ la națiuni. Și în timpul de acum, când sunt credincioși, care „mai înainte au crezut în Hristos” (Efeseni 1.12), înainte ca El să fie revelat în glorie, profețiile Vechiului Testament citate în textul nostru biblic, în care nu este nicidecum vorba despre Adunare (Biserică), sunt *aplicate* just la Adunare înainte de împlinirea lor propriu-zisă.

Aici în Romani 10 citatele din Vechiul Testament servesc la fel ca în capitolul 9, numai pentru a face clar concetățenilor iudei că apostolul cu slujba lui pentru națiuni era în concordanță desăvârșită cu Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea întrebările și obiecțiile care se ridicau în inima lor, nu erau justificate. Dimpotrivă, tocmai în aceste citate ei puteau vedea acțiunea lui Dumnezeu: Dumnezeu nu numai a arătat bunătatea Sa față de națiuni, ci prin aceasta a provocat pe Israel la gelozie, ca să trezească și în ei o dorință după această binecuvântare. În afară de aceasta mâinile lui Dumnezeu au rămas permanent întinse spre ei (Isaia 65.1,2).

Acțiunea lui Dumnezeu cu națiunile a revoltat pe iudei. Ei nu puteau suporta ca națiunilor să li se ofere har, deoarece ele niciodată nu au stat în aceeași relație cu Dumnezeu și niciodată nu au căutat pe Dumnezeu și dreptatea Lui (Romani 9.30; compară cu Isaia 65.1). Această amărăciune este arătată în două pilde, pe care în mod remarcabil le găsim numai în evanghelia după Matei, care are, așa cum am văzut, în mod deosebit caracter dispensațional (vezi § 2 și § 3). În prima pildă despre cei doi datornici, primul vinovat, cu toate că el a avut parte de har, nu a dovedit har față de datornicul lui; în pilda a doua, despre lucrătorii tocmiți la lucru cu ziua, primii lucrători s-au plâns că ultimii lucrători veniți la lucru au primit aceeași plată ca ei. Prima grupă în ambele pilde sunt iudeii care nu acordă națiunilor (grupa a doua) harul. Cum s-a arătat realmente aceasta vedem în multe locuri din cartea Faptele Apostolilor.

În capitolul următor apostolul se ocupă cu întrebarea cum se vor împlini în cele din urmă promisiunile. El a dovedit că evenimentele care erau legate de crucea lui Hristos, nu erau în contradicție cu Vechiul Testament. Dar era imposibil ca apostolul să încheie cu aceasta

¹⁷ „Am fost căutat de cei care nu întrebau de Mine; am fost găsit de cei care nu Mă căutau. Am zis: «Iată-Mă! Iată-Mă!», unei națiuni care nu se numea după Numele Meu.”

expunerea lui de dovezi. Căci s-ar putea să fi devenit clar că nu era nici o contradicție cu Vechiul Testament, însă era la fel de clar vizibil, că multe promisiuni evident nu s-au împlinit încă. Drept urmare trebuia să se ridice întrebarea, *cum* vor ajunge la bun sfârșit promisiunile care încă nu s-au împlinit. Din acest motiv Pavel răspunde în capitolul 11 mai întâi la întrebarea, dacă Dumnezeu a lepădat pe poporul Său, pentru ca apoi să arate în ce fel El va împlini și restul promisiunilor.

8.4 Viitorul lui Israel și căile lui Dumnezeu (Romani 11)

8.4.1 A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? (Romani 11.1-10)

1 Spun deci: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Pentru că și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Benjamin. 2 Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut dinainte. Nu știți ce spune Scriptura despre Ilie? Cum se roagă lui Dumnezeu împotriva lui Israel: 3 „Doamne, au omorât pe profeții Tăi, au surpat altarele Tale; și eu am rămas singur și-mi vor viața!“ 4 Dar ce-i spune răspunsul divin? „Mi-am păstrat șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal“. 5 Astfel deci, și în timpul de acum este o rămășiță potrivit unei alegeri a harului. 6 Iar dacă este prin har, nu mai este din fapte; altfel, harul nu mai este har. 7 Ce este deci? Ceea ce caută Israel, nu a obținut; iar cei aleși au obținut, și ceilalți au fost împietriți, 8 după cum este scris: „Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să nu audă, până în ziua aceasta“. 9 Și David spune: „Masa lor să le fie ca o cursă și ca o capcană și ca un prilej de poticnire și ca o răsplată pentru ei; 10 să li se întunece ochii, ca să nu vadă; și îndoiaie-le spatele întotdeauna!“ (Romani 11.1-10)

În versetele următoare este vorba de întrebarea, dacă Dumnezeu a lepădat pe poporul Său. Răspunsul la această întrebare este baza pentru întrebarea decisivă, cum va împlini Dumnezeu promisiunile Sale date poporului Israel. Pavel tratează în acest capitol înainte de toate căile lui Dumnezeu cu omul, și anume în mod foarte deosebit cu privire la viitorul poporului Israel având în vedere privilegiile speciale, pe care el le avea. În privința aceasta este vorba de popor ca întreg, chiar dacă starea unora din popor ar putea fi cu totul alta decât a poporului în general.

În cele din urmă aici nu este vorba numai de Israel, ci de toți aceia cărora Dumnezeu le-a dat o poziție privilegiată. Nici atunci și nici astăzi de altfel cu acest loc al privilegiilor nu este neapărat legată o relație vie cu Dumnezeu. Aceasta este valabil atât pentru o mulțime de israeliți din poporul lui Dumnezeu cât și astăzi în creștinătate pentru mulți așa ziși creștini, care într-adevăr *mărturisesc* că sunt creștini, dar nu sunt născuți din nou. Abia în viitor, când Israel în Împărăția de o mie de ani va ajunge sub noul legământ (Romani 11.26,27), toți cei care vor veni în această poziție privilegiată vor avea totodată și o relație vie cu Dumnezeu.

Apostolul pune aici o întrebare, pe care el tocmai o citește în ochii fraților lui iudei: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?“ (versetul 1). Pavel pune întrebări asemănătoare în Romani capitolele 9-11, pe care el le vede că apar la „rudele lui după carne“ (Romani 9.3). Deoarece el se simte așa de strâns legat cu frații lui necredincioși din poporul său, el face totul, ca să le distrugă obstacolele lor intelectuale și emoționale, care stăteau în calea credinței

lor în Hristos. Însă în final ei trebuiau să fie fără scuză, dacă nu se lăsau călăuziți prin harul lui Dumnezeu la pocăință. Dar el se gândește și la concetățenii lui care credeau în Hristos, care aveau probleme mari să înțeleagă schimbul de la chemarea pământească la chemarea cerească, și care aveau griji cu privire la promisiunile date lui Israel și erau încă neîmplinite.

Pavel citează diferite motive pentru care la întrebarea, dacă Dumnezeu a lepădat pe poporul Său, trebuia să se răspundă negativ. Gândul că poporul ca întreg ar fi definitiv lepădat și numai unii din popor ar putea fi mântuiți¹⁸, nu se găsește în aceasta. Dimpotrivă: tema acestui loc din Biblie este mântuirea viitoare a lui Israel ca națiune întreagă.

1. Mai întâi Pavel se referă la sine însuși. El spune cam așa: priviți la mine, odinioară cel mai mare luptător împotriva Evangheliei. Și eu sunt un israelit; a lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Atunci El ar fi trebuit să mă lepede și pe mine.
2. Apoi Pavel se referă la descendența lui: el era un israelit din seminția lui Benjamin. Istoria deosebită a acestuia este o copie a istoriei lui Israel. Această seminție era aproape să fie complet distrusă (Judecători 21), însă intervenția lui Dumnezeu a împiedicat distrugerea. Și seminția lui Benjamin, ca și toate celelalte seminții, își va avea locul în Împărăția de o mie de ani.
3. Acum Pavel citează exemplul cu Ilie: priviți în același fel la marele nostru profet Ilie. Și el a gândit cândva că Dumnezeu a lepădat pe poporul Său și numai el singur ar fi rămas (1 Împărați 18.22; 19.10,14). Însă Dumnezeu i-a arătat alți 7000, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal (1 Împărați 19.18).
4. Vedeți, spune Pavel, tot așa ca atunci și astăzi este o rămășiță aleasă. – Există și astăzi adevăratul Israel al lui Dumnezeu (Romani 9.6; Galateni 6.16). Această „rămășiță potrivit unei alegeri a harului” (Romani 11.5) din Israel constituie cei drept împreună cu credincioșii dintre națiuni Biserica, însă gândul acesta nu este detaliat mai departe în acest loc din Biblie (vezi în privința aceasta § 22.12). Aici este vorba de întrebarea, dacă Israel ca popor a fost lepădat de Dumnezeu și prin aceasta principial despărțit pentru totdeauna de toate privilegiile.
5. De ce se mirau iudeii de împietrirea unei părți mari din Israel? Aceasta a avut loc mereu în istoria poporului (compară cu Isaia 29.10; Deuteronom 29.4¹⁹).
6. În cele din urmă Pavel citează din Psalmul 69. Acolo este vorba mai întâi de lepădarea lui Mesia (versetele 1-22), apoi de mânia lui Dumnezeu, care trebuia să vină drept urmare asupra poporului (versetele 23-29), și în final de restaurarea poporului în general (versetele 30-37).

Pe parcursul capitolului 11 Pavel citează și alte motive:

¹⁸ Compară D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 139 și următoarele.

¹⁹ În locurile din Biblie citate găsim nu numai împietrirea lui Israel, ci și restaurarea unei rămășițe.

7. Israel nu a căzut în așa fel, că el nu ar mai fi putut să se ridice din nou și să ocupe locul lui de odinioară (versetele 11-24). Realmente, Israel *va fi* iarăși primit.
8. Salvatorul va veni și *tot Israelul* va fi mântuit (versetul 26).
9. Iudeii sunt încă „preaiubiți, datorită părinților” (versetul 28), căci părinții aveau o promisiune pentru Israel ca națiune. La alegerea poporului este vorba de același popor, care astăzi a fost dat temporal la o deoparte ca vrăjmaș al Evangheliei (versetele 28,29); aici nu este vorba de alegerea persoanelor individuale, care trebuie adăugate Bisericii.
10. Acest popor va avea parte cândva de îndurarea lui Dumnezeu (versetul 31).

Pavel argumentează deci în felul următor: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nu, răspunde Pavel, căci pe de o parte și eu aparțin acestui popor, pe de altă parte în afară de mine sunt încă mulți israeliți care cred – rămășița iudaică – în Domnul Isus ca Mesia, și în viitor și „tot Israelul” va fi mântuit. – Restaurarea *întregului popor* este subiectul ultimelor versete din capitolul 11 (vezi § 8.4.4.4).

Unii teologi și comentatori sunt de părere, că rămășița descrisă în Romani 11.1-10 ar primi acum promisiunile pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său în Vechiul Testament.²⁰ Prin făgăduințe ei înțeleg în privința aceasta Împărăția. Ei consideră că în versetul 7 găsesc indiciul că Împărăția ar fi trecut acum de la Israel la Adunare. Dar este în locul acesta cu adevărat vorba despre Împărăție? Contextul cu Romani 9.30,31 și 10.3 răspunde la întrebarea aceasta. Israel nu a căutat *Împărăția*, ci *dreptatea*. Dreptatea este tema primelor unsprezece capitole ale acestei epistole. Această dreptate a primit-o până acum numai „rămășița potrivit unei alegeri a harului” (Romani 11.5): iudeii credincioși, care astăzi aparțin Bisericii, trupului lui Hristos.

Vrem în locul acesta să ne referim anticipat la versetul 15. S-ar putea să ne mire faptul că în versetul 15 citim despre *lepădarea poporului* Israel, în timp ce în versetul 1 se spune că Dumnezeu *nu a lepădat* pe poporul Său. Însă greutatea se înlătură, dacă vedem că în limba greacă este vorba de un alt cuvânt și aici nu este vorba de o lepădare definitivă. Apostolul pune în versetul 1 întrebarea retorică, dacă Dumnezeu ar fi lepădat (definitiv) poporul Său. El răspunde totodată negativ la această întrebare, însă prin aceasta nu neagă că Dumnezeu leapădă *temporal* pe poporul Său. Versetul 15 arată că în timpul de acum poporul este lepădat temporal, însă Dumnezeu *nu a lepădat definitiv* poporul Său (acesta este înțelesul cuvântului „lepădare” de aici). Israel este tratat acum ca „Lo-Ami”, „nu este popor al Meu”, așa cum spune Osea, însă pentru Dumnezeu rămâne totuși poporul Său. Fără îndoială Dumnezeu a încetat să cârmuiască pe Israel ca popor al Său, și a îndepărtat scaunul Său de domnie din mijlocul lor pe pământ. La cucerirea Ierusalimului prin Nebucadnețar Dumnezeu a cedat cârmuirea națiunilor (Daniel 2.37).

²⁰ Compară R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 53.

Și aici argumentele lui Pavel sunt în concordanță cu afirmațiile Vechiului Testament: „Pentru că Domnul nu va respinge pe poporul Său și nu va părăsi moștenirea Sa” (Psalm 94.14), și: „Pentru că Domnul nu va lepăda pe poporul Său, pentru Numele Său cel mare” (1 Samuel 12.22). În lumina acestor locuri biblice din Vechiul Testament în versetul 15 poate deci fi vorba numai despre o lepădare temporală, care, așa cum este descris mai înainte, de mai multe ori a avut loc în istoria poporului și era subiect al profeției. De aceea în versetul 15 în limba greacă se folosește un alt cuvânt decât în versetul 1. Cuvântul *apōtheo* în versetul 1 înseamnă „îndepărtare definitivă de la Dumnezeu”; cuvântul *apobolē* în versetul 15 înseamnă dimpotrivă „îndepărtare temporală din poziția de frunte ca națiune” (la care trebuie să se țină seama că în acest caz nu este vorba de persoane individuale!). Traducerea Elberfelder exemplifică această deosebire prin folosirea cuvântului „verstoßen” în versetul 1 și a cuvântului „verwerfen” în versetul 15.

Cauza orbirii lui Israel este drept urmare nu o hotărâre veșnică de lepădare, ci orbirea este pedeapsa pentru necredința lui Israel.

8.4.2 Primirea lui Israel (Romani 11.11-15)

11 Spun deci: s-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin greșeala lor, a venit mântuire pentru națiuni, ca să-i provoace la gelozie. 12 Dacă însă căderea lor este o bogăție a lumii și paguba lor, o bogăție a națiunilor, cu cât mai mult este plinătatea lor? 13 Pentru că vouă vă vorbesc, națiunilor: Întrucât eu sunt apostol al națiunilor, îmi glorific slujba mea; 14 poate, în vreun fel, îi voi provoca la gelozie pe cei care sunt carnea mea și îi voi salva pe unii dintre ei. 15 Pentru că, dacă lepădarea lor este împăcare a lumii, ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți? (Romani 11.11-15)

Dacă studiem poticnirea lui Israel, nu ar trebui să avem mai întâi înaintea ochilor căderea lor adâncă. Căci ei nu s-au poticnit „pentru ca să cadă” (versetul 11). Nu, căderea lui Israel ar trebui să ne arate clar, că tocmai prin aceasta s-a deschis o ușă pentru națiuni, și anume nu în primul rând din pricina națiunilor, ci în primul rând cu privire la poporul Israel: ei trebuiau să fie provocați la gelozie. Prin „gelozie” aici nu este vorba de faptul că invidiezi pe cineva, ci mai degrabă, că ai dorința să primești același lucru ca și celălalt. Aceasta din urmă își dorea Pavel pentru iudei.

Pentru înțelegerea corectă a cuvântului „a cădea” trebuie ținut seama de diferența în limba greacă: „căderea” în versetul 11a este o cădere definitivă, din care nu mai există ridicare. Acest caracter definitiv este asemănător cu noțiunea „a lepăda” din versetul 1. „Căderea” lor în versetul 11b dimpotrivă este o împiedicare sau o încălcare. În locul acesta se folosește un alt cuvânt în limba greacă (*paraptōma*) decât în versetul 11a (*piptō*). Cu această împiedicare, această încălcare este vorba de lepădarea lui Hristos; potrivit cu Romani 9.33 Hristos este piatra de care s-au poticnit ei. Însă această cădere nu este o cădere pentru totdeauna; iarăși un indiciu pentru faptul că în locul acesta nu este vorba de oameni individuali. În ceea ce îl privește pe fiecare om în parte este adevărat că unii au căzut, pentru ca niciodată să nu se mai ridice, și se poate spune chiar că aceștia sunt majoritatea astăzi. Și despre persoanele individuale, care s-au întors la Hristos, nu se poate spune că ei sunt „numărul deplin”, și nici

nu se poate aplica în vreun fel versetul 15 la ei. Însă despre națiune dimpotrivă se poate spune. Poporul ca întreg și-a pierdut locul în privilegiile lui Dumnezeu, însă cândva va reprimi acest loc.

Prin faptul că Dumnezeu a dat acum binecuvântarea Sa națiunilor, fără ca Israel, așa după cum era făgăduit, să fie restabilit, trebuia să provoace la gelozie pe Israel, pentru ca și el să dorească după mântuirea și bogăția în Hristos. La ce ar folosi acel „să-i provoace la gelozie”, dacă Dumnezeu ar fi lepădat definitiv pe Israel ca națiune întreagă? Deci dacă astăzi Evanghelia poate fi propovăduită printre națiuni, noi avem voie să ne gândim totdeauna că harul lui Dumnezeu va mântui la sfârșit *tot Israelul* (Romani 11.26).

Deci pierderea pentru Israel însemna bogăție pentru națiuni, aceasta înseamnă o plinătate de binecuvântare. În *căderea* lui Israel vedem vinovăția lui mare față de Mesia al lor, *pierderea* lor este retrogradarea, punerea lor la o parte, care i-a lovit din partea lui Dumnezeu pe baza vinovăției lor. Deci dacă pierderea lui Israel înseamnă deja bogăție pentru națiuni, cu cât mai mult va însemna bogăție pentru națiuni când va fi mântuit numărul deplin, tot Israelul (versetul 12)! După salvarea lui Israel, bogăția pentru națiuni va fi *mai largă* și mai generală decât ea este în timpul de acum: nu numai *persoane individuale* dintre popoare vor găsi mântuirea, ci potrivit făgăduinței date lui Avraam *toate* națiunile vor fi binecuvântate în Împărăția păcii. Alte locuri din Scriptură arată însă, că binecuvântarea nu va fi *mai profundă*. Dimpotrivă, profunzimea și dimensiunea binecuvântării din timpul actual nu se va găsi în nici o altă epocă.²¹

Versetul 15 confirmă aceasta: lepădarea lui Israel are ca urmare „împăcarea lumii”, și primirea lui Israel va fi „viață dintre morți”. Împăcarea *lumii*, că astăzi se poate propovădui tuturor oamenilor cuvântul mântuirii, este ceva mareț; însă mult mai mareț va fi când *Israel* va fi reprimat – atunci această primire va fi ca „viață dintre morți”, în mod deosebit pentru Israel. Această imagine a învierii se referă la restaurarea lui Israel pe locul privilegiilor și al binecuvântării ca națiune. În acest sens este folosită această imagine și de profeții Daniel, Ezechiel și Isaia (Isaia 26.19,20 Daniel 12.1,2; Ezechiel 37). Această înviorare va avea efect chiar și asupra națiunilor.

Deci Israel și-a pierdut poziția lui privilegiată înaintea lui Dumnezeu, care era legată cu o binecuvântare deosebită. Acum națiunile au pășit în locul lor. Versetele 12 și 15 arată că poziția actuală de frunte a națiunilor este urmarea comportării păcătoase a lui Israel, că au lepădat pe Mesia al lor. Cu cât mai mult va fi cândva binecuvântarea națiunilor în Împărăția de o mie de ani dependentă de Israel, când acest popor va fi reprimat de Dumnezeu. Aceasta corespunde pe deplin cu ceea ce noi găsim în scrierile profetice, și anume că națiunile în Împărăția de o mie de ani vor fi binecuvântate *prin* Israel (Isaia 2.2-4; Mica 4.1-8; Zaharia 8.23).

Probabil unul sau altul se va întreba: dar nu arată versetul 14, că nu poporul *întreg* va fi provocat la gelozie, ci numai aceia care vor fi mântuiți? Nu este vorba deci totuși numai de

²¹ O explicație și justificare a acestei afirmații dăm în § 10 și § 11.

iudei *individuali*? În locul acesta trebuie să se facă diferență între intenția lui Dumnezeu, „provocarea lor la gelozie” (versetul 11) și „provocarea la gelozie” *de către Pavel* în versetul 14. Gândurile lui Dumnezeu sunt îndreptate spre Israel ca națiune; căci Israel greșeste împotriva pietrei de poticnire Hristos, însă căderea lor nu este pentru totdeauna, ceea ce cu privire la persoane individuale nu este valabil pe deplin, așa cum am arătat detaliat mai înainte. Pavel știe foarte bine că poporul ca întreg nu va veni la convertire în timpul vieții lui, ci că numai *unii* dintre ei vor fi mântuiți. Căci înainte de convertirea întregului Israel, deci înainte ca *tot Israelul* să fie mântuit, trebuie ca mai întâi „să intre numărul deplin al națiunilor” (Romani 11.25). Contrar presupunerii unora, versetul 14 confirmă foarte clar că tema propriu-zisă a acestui capitol este reprimirea lui Israel *ca națiune*.

Este surprinzător că Dumnezeu lasă acum să curgă fluviile principale ale binecuvântării Sale spre națiuni și că Israel, căruia îi aparțineau așa de multe – darurile de har și chemarea lui Dumnezeu, conform cu Romani 11.29 -, trebuia să fie caracterizat public prin cădere, pierdere și lepădare. Pavel vorbește despre faptul că „lepădarea lor este împăcare a lumii” (versetul 15) – ce contrast! Ce afirmație despre starea actuală! Israel este lepădat pentru moment, pus la o parte, despărțit total de vechile făgăduințe, iar lumea dimpotrivă primește împăcarea! Nici cel mai mic lucru din ceea ce Dumnezeu a făgăduit cândva lui Israel nu se poate vedea în prezent la ei ca popor. Chiar și țara, în care ei se găsesc într-adevăr prin providența lui Dumnezeu, dar în propria lor voință și fără călăuzirea lui Dumnezeu, le este mereu contestată.

Dacă citim aici despre „împăcarea lumii”, aceasta nu înseamnă nici că toți oamenii din lume devin împăcați, și nici că lumea în cele din urmă va fi împăcată. Și tot așa de puțin Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine Însuși, atunci când Hristos era pe pământ. Această noțiune exprimă mai degrabă că Dumnezeu, în loc să se preocupe cu Israel, acum *oferă* lumii în general împăcarea și că Hristos era pe pământ ca să zicem așa într-o atitudine de împăcare. Aceasta arată traducerea corectă din 2 Corinteni 5.19: „anume că Dumnezeu era în Hristos, *împăcând* lumea cu Sine, *nesocotindu-le* greșelile lor și *punând* în noi cuvântul împăcării”.²² Dumnezeu privește acum lumea întreagă așa cum Hristos a făcut-o posibil prin moartea Sa: El „a murit pentru *toți*” (2 Corinteni 5.15), El S-a dat pe Sine Însuși „preț de răscumpărare pentru *toți*” (1 Timotei 2.6), și El este „ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea *întreagă*” (1 Ioan 2.2). Dumnezeu lasă astăzi prin mesagerii Lui să se predice în toată lumea cuvântul împăcării: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Aceasta este împăcarea lumii.

În trecut Dumnezeu s-a adresat în principal poporului Său Israel, și cu cât un popor era mai departe de Israel, cu atât mai puțin avea ocazia să vină în legătură cu Dumnezeul cel viu. Dacă astăzi un om nu devine împăcat cu Dumnezeu, atunci nu din cauză că împăcarea nu i-ar fi accesibilă, ci pentru că el nu vrea s-o aibă, respectiv nu recunoaște că el are nevoie de ea. Noțiunea „împăcare” este privită aici nu din partea omului, ci – ca de altfel și în 2 Corinteni 5.19 – din partea lui Dumnezeu. Aici nu este vorba de faptul, ce valoare acordă *oamenii* morții lui Hristos, ci ce valoare îi acordă *Dumnezeu*. Valoarea morții lui Hristos este

²² Compară de exemplu Biblia versiunea Elberfelder 2003 și Noul Testament München cu Biblia Elberfelder revizuită și Biblia Schlachter 2000.

suficientă să împace pe toți oamenii. Toată demnitatea, caracterul ales al Persoanei Sale, umblarea Sa spre onoarea lui Dumnezeu și lucrarea prin care El a făcut ispășirea, determină în prezent acțiunea lui Dumnezeu cu oamenii. Dumnezeu vede acum lumea în legătură cu Hristos și cu moartea Sa, și de aceea vestea bună este făcută cunoscut *tuturor* oamenilor. Fiecare, care o primește prin credință, poate primi toată binecuvântarea pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru el. Și această binecuvântare este copleșitoare. Astăzi este un timp al „bogăției” pentru lume și pentru națiuni. Hristos a murit, și moartea Lui a glorificat pe Dumnezeu așa de mult, că El poate acum să binecuvânteze pe oameni din belșug. Cât de trist este că așa de mulți oameni disprețuiesc această binecuvântare și pentru aceasta vor trebui să suporte veșnic consecințele.

8.4.3 Măslinul (Romani 11.16-24)

16 Iar dacă cel dintâi rod este sfânt, plămădeala de asemenea; și, dacă rădăcina este sfântă, ramurile de asemenea. 17 Iar dacă unele dintre ramuri au fost rupte și tu, fiind un măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele și ai devenit împreună-părtaș al rădăcinii și grăsimii măslinului, 18 nu te lăuda față de ramuri; iar dacă te lauzi, nu tu ții rădăcina, ci rădăcina pe tine. 19 Vei spune deci: „Au fost rupte ramurile, ca să fiu altoit eu“. 20 Bine: au fost rupte prin necredința lor, și tu stai prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te: 21 pentru că, dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. 22 Privește deci la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu: asprime peste cei care au căzut și bunătate a lui Dumnezeu peste tine, dacă vei stărui în bunătate; altfel, și tu vei fi tăiat. 23 Și ei, de asemenea, dacă nu vor stărui în necredință, vor fi altoiți, pentru că Dumnezeu poate să-i altoiască din nou. 24 Fiindcă, dacă tu ai fost tăiat din măslinul sălbatic din fire și, împotriva firii, ai fost altoit într-un măslin bun, cu cât mai mult acestea, care sunt ramuri firești, vor fi altoite în propriul lor măslin? (Romani 11.16-24).

La citirea acestor versete se ridică unele întrebări, la care noi vom răspunde mai târziu, de exemplu: ce este măslinul nobil (bun) și ce sunt rădăcinile? Mai întâi vrem să dăm o privire de ansamblu.

În versetul 16 suntem duși înapoi la începutul chemării prin Dumnezeu. Avraam era primul om, pe care Dumnezeu l-a chemat la o deosebită binecuvântare. Alegerea Lui neîngrădită a căzut pe Avraam, pe care l-a chemat afară dintr-un mediu idolatru (Iosua 24.2), ca să-i dea promisiuni divine. Toți ceilalți au rămas acolo unde se găseau. Pe baza descendenței lui din Avraam și a chemării prin Dumnezeu, Israel a primit locul binecuvântării pe pământ. Deoarece Avraam a fost primul care în felul acesta a fost chemat afară dintre popoare, el a devenit și *rădăcina* măslinului. Pe parcursul acestui capitol vom vedea de asemenea că măslinul este și o imagine a liniei promisiunilor lui Dumnezeu pe parcursul istoriei. Locul sub promisiunile binecuvântării corespunde *măslinului* și Israel *ramurilor naturale* ale măslinului.

Unele din ramurile naturale nu aveau nici o credință. De aceea ele au fost rupte și au fost altoiți oameni dintre națiuni, pentru ca ei să devină „împreună părtași ai rădăcinii și grăsimii măslinului” (versetul 17). Acești oameni dintre națiuni alcătuiesc astăzi partea majoritară a creștinătății. Această altoire are loc „împotriva firii” (versetul 24), căci harul lucrează într-o formă care este total contrară firii. Tocmai aceasta este caracteristica harului. În felul acesta și

noi cei dintre națiuni avem parte de *binecuvântarea* lui Dumnezeu, chiar dacă chemarea noastră, în contrast cu chemarea pământească a lui Avraam și Israel, este cerească. Cu toate acestea și noi cei dintre națiuni am fost aduși prin Hristos în savurarea promisiunilor de binecuvântare ale lui Avraam. Aceasta ne arată detaliat epistola către Galateni capitolul 3 (vezi § 9).

Pentru un timp Israel a fost „rupt prin necredința lor” din domeniul binecuvântării (versetul 20). Acest fapt ar trebui să fie o avertizare serioasă pentru noi cei care aparținem națiunilor, căci apostolul spune: „Nu te îngâmfa, ci teme-te: pentru că, dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine. Privește deci la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu: asprime peste cei care au căzut și bunătate a lui Dumnezeu peste tine, dacă vei stăruî în bunătate; altfel, și tu vei fi tăiat.” (versetele 20-22).

Avem a face cu două aspecte ale Ființei lui Dumnezeu: bunătate și asprime. În propovăduirea noastră astăzi noi accentuăm bunătatea lui Dumnezeu și deseori neglijăm asprimea lui Dumnezeu. Cu toate acestea există această asprime, și aceia care o disprețuiesc sau o tăgăduiesc o vor simți la timpul potrivit. Iudeilor decăzuți, aceasta înseamnă ramurilor din Israel, care au fost rupte, pe drept li se putea imputa unele lucrări rele. Însă ele nu sunt rupte din cauza acestor lucrări rele, ci din cauza necredinței lor. De aceea și cei dintre națiuni stau numai „prin har” în bunătatea lui Dumnezeu (versetul 20).

În această secțiune din Biblie nu este vorba nici de binecuvântările spirituale ale fiecărui credincios în parte și nici de binecuvântările deosebite ale Adunării (Bisericii). Acestea stau pregătite pentru noi în cer și nu au nimic a face cu pământul. Această secțiune vorbește dimpotrivă despre o schimbare în căile lui Dumnezeu cu privire la Israel și cu privire la națiuni.²³ Israelul rebel a căzut în dizgrație în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, în timp ce națiunile au venit într-o poziție de har și într-un domeniu de binecuvântare pe pământ, care în legătură cu Evanghelia prin credință le oferă posibilitatea de mântuire.

Ramurile altoite acum în măslinul făgăduinței – creștinii dintre națiuni – sunt atenționați că și ei de asemenea vor fi „tăiați” (versetul 22) dacă prin credință nu rămân în bunătatea lui Dumnezeu. Această judecată va veni neschimbată asupra creștinătății cu numele după răpirea creștinilor adevărați. Dumnezeu va face aceasta clar vizibil, când El, așa cum arată în mod deosebit cartea Apocalipsa, va judeca națiunile.

Apostolul a descris situația lui Israel cu unele citate alese din Vechiul Testament: ei vor fi orbiți și binecuvântarea se va transforma pentru ei în blestem. Dar și creștinii dintre națiuni

²³ Cu toate acestea în aceste învățături este inclusă o aplicare practică pentru fiecare care se declară de partea creștinismului: Nici un drept transmis sau moștenit sau de oricare altă natură, nici un botez, nici o educație creștină, nicio apartenență la vreo biserică nu aduce pe cineva într-o legătură vie cu Hristos. Prin aceasta eu voi fi într-adevăr altoit în măslin și vin în domeniul binecuvântării, însă nu am nici un folos din aceasta, ci probabil într-o zi voi fi chiar „rupt”. Căci să ținem minte: iudeii aveau pe baza descendenței lor naturale din Avraam un drept mult mai mare decât al oricărui alt om să aparțină acestui domeniu al binecuvântării, și cu toate acestea mulți dintre ei au fost ruși, deoarece nu aveau credință. Numai „prin credință” (versetul 20) cineva poate sta, fie el din Israel sau dintre națiuni. Noi nu putem nici să moștenim credința părinților noștri și nici prin așa-zisele fapte bune să aparținem acestui măslin, ci numai prin aceea că rămânem prin credință în bunătatea lui Dumnezeu.

stau în pericol ca și Israel, să onoreze pe Dumnezeu numai cu buzele, în timp ce inima lor este departe de Dumnezeu (vezi Isaia 29.13): cât de mulți sunt care nu știu să prețuiască pe Hristos, așa că și lor potrivit căilor de guvernare ale lui Dumnezeu „masa lor le va fi o cursă și o capcană” (Romani 11.9). Cine se laudă cu privilegiile lui („masa” lui) având inima departe de Dumnezeu, prin aceasta acela disprețuiește bunătatea și harul lui Dumnezeu. Urmare acestui fapt ochii lui „se întunecă” (Romani 11.10), așa că el nu mai poate vedea (Romani 11.8,10). Cine „se laudă” cu confirmarea lui, cu nunta lui religioasă, cu botezul, cu participarea la frângerea pâinii sau cu serviciile lui creștine, dar nu prețuiește ceea ce el aude în predici și citește în studiile biblice despre Hristos, curând se va îndrepta spre ceea ce nu este sănătos și este dăunător. Aceasta se vede foarte clar în jurul nostru. Pe lângă aceasta oamenii consideră aceasta un progres! Valorile lor morale nu mai sunt determinate de Biblie, ci de presupusele lor cunoștințe științifice (de exemplu teoria evoluționistă, psihologie), de curente spirituale (de exemplu emanciparea, postmodernismul), de filozofia omenească (de exemplu existențialismul) și de aprecieri pragmatice. Deoarece ochii lor sunt așa de orbiți, ei nu recunosc că aceasta este o judecată severă din partea lui Dumnezeu, urmarea îndepărtării lor de Dumnezeu (Romani 1.22 și versetele următoare), atunci când El l-a prezentat pe Hristos.

Și astăzi este încă adevărat ceea ce era valabil la iudei cu două mii de ani în urmă: chiar dacă sunt mulți care nu prețuiesc pe Hristos și ochii lor sunt orbiți, Dumnezeu Se poate încă face cunoscut altora, care sunt gata să primească în credință binecuvântarea Sa. Planurile Lui nu pot fi împiedicate nici prin eșecul omului. Dumnezeu Își va atinge țelul: binecuvântările Sale vor fi prețuite și înainte de toate lucrurile Fiul Său preaiubit va fi prețuit. Ceea ce este la „modă” în țările creștine, ceea ce este mare și impunător și este stimat ca fiind „cunoaștere mai înaltă”, este în realitate îndepărtare de Dumnezeu și orbire spirituală. Cei mai mulți oameni, care astăzi ajung la credință, vin din grupele marginale ale societății sau din regiunile sărace ale pământului. Ei sunt conștienți de nevoia și sărăcia lor. Căile lui Dumnezeu s-au îndreptat „să lase să intre” un popor sărac și suferind (compară cu Luca 14.21,23).

Noi putem numai să ne mirăm și să adorăm, atunci când Dumnezeu ne-a adus la pocăință și credință. Dacă aparținem acestor grupe marginale, ne putem uimi, că Dumnezeu S-a îndreptat tocmai spre aceste grupe, sau dacă aparținem grupei celor bogați și persoanelor culte, ne putem uimi că noi totuși am ajuns să credem. Astăzi sunt mai puțini oameni în poziții înalte, culți și cu vază care găsesc bucurie în binecuvântarea lui Dumnezeu, decât au fost atunci. În zilele de astăzi Dumnezeu găsește oameni înainte de toate la „drumuri” și la „garduri” (Luca 14.23).

Nouă ne-a devenit accesibilă o bogăție mare și minunată, însă întrebarea este: suntem noi suficient de smeriți ca să ne-o însușim? Atenționarea deosebită adresată nouă este: „Nu te îngâmfa, ci teme-te” (versetul 21). Pericolul constă în a deveni asemenea celor din Laodiceea și de a deveni „bogați” fără a avea bogățiile adevărate (Apocalipsa 3.17). După convingerea noastră această Adunare (Biserică) descrie starea generală a creștinătății din zilele noastre. Fiecărui i se oferă posibilitatea să stea drept înaintea lui Dumnezeu pe fundamentul a ceea ce este Hristos. Dar cine își imaginează fără Hristos să fie ceva cu presupusa lui bogăție și că nu

are nicidecum nevoie de Hristos, acela să ia seama la atenționarea Domnului: „te voi vărsa din gura Mea” (Apocalipsa 3.16).

Pavel ajunge să vorbească despre întrebări serioase, pe care noi trebuie să ni le punem, și atenționează în mod special pe cei dintre națiuni, ca să nu li se întâmple ca lui Israel și să piardă totul. Să te legeni într-o siguranță falsă și să te lauzi, aceasta conduce la decădere. Pavel are aici în vedere căile de guvernare ale lui Dumnezeu, creștinismul, nu pe fiecare individ în parte. În ceea ce privește poziția, te poți afla pe fundamentul unde Dumnezeu a promis binecuvântarea Sa – în creștinism -, fără să participi lăuntric. Să ai credință și prin credință să rămâi în bunătatea lui Dumnezeu este singura siguranță adevărată. Să fi subiectul îndurării și să te dai mulțumit cu aceasta, da, să te bucuri de aceasta, este singura bază sigură. Prin aceasta recunoaștem locul nostru adevărat și glorificăm pe Dumnezeu în îndurarea și suveranitatea Sa. Însă noi oamenii dorim după îndurare abia atunci când avem inimi zdrobite și sfărâmate. Atunci ne bucurăm de bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu, pentru că noi știm nu numai cu mintea, ci am experimentat că noi datorăm totul numai Lui. Ca astfel de oameni vom fi atunci gata să aducem „trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12.1), căci știm că Dumnezeu prin îndurarea pe care El ne-o dăruiește își revendică și dreptul Său asupra noastră.

În general națiunile au urmat pe Israel pe calea necredinței, așa cum se poate deduce din istoria Bisericii. Ca și Israel ele s-au sprijinit pe tradiții și ritualuri; ca și Israel s-au îndreptat spre principiul îndreptării prin fapte și împlinirea Legii (cele zece porunci), și aceasta cu toate că Legea nu le-a fost dată lor și Israel a dovedit deja că ei nu au putut primi binecuvântarea lui Dumnezeu prin fapte. Ca și Israel s-au bazat pe propria lor putere și nu au rămas prin credință la bunătatea lui Dumnezeu. Ele nu au ținut seama de atenționarea din epistola către Romani 2.4: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății Lui, și ale îngăduinței și ale îndelungii răbdări, necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te conduce la pocăință?” De aceea va veni ziua când creștinii cu numele dintre națiuni vor fi tăiați în judecată, deoarece nu au rămas în bunătatea lui Dumnezeu. Însă aceasta nu va împiedica planurile lui Dumnezeu. Așa după cum odinioară națiunile au fost cândva altoite în măslin ca urmare a necredinței lui Israel, tot așa Israel va fi altoit din nou ca urmare a necredinței națiunilor.

8.4.3.1 Cine sunt rădăcinile? (Romani 11.16)

Iar dacă cel dintâi rod este sfânt, plămădeala de asemenea; și, dacă rădăcina este sfântă, ramurile de asemenea. (Romani 11.16).

Cine este rădăcina? Răspunsul la această întrebare l-am dat deja mai înainte; acum vrem să justificăm mai îndeaproape acest răspuns.

Ca să înțelegem cine este rădăcina, trebuie să înțelegem mai întâi cine sunt ramurile. Unii au propus, rădăcina să fie poporul Israel; însă cum pot iudeii să fie în același timp „ramurile firești” (Romani 11.21,24)? Alții au propus, rădăcina să fie Hristos; El ca Păstorul cel bun a adus atât oile staulului cât și „celelalte oi” (Ioan 10.16). Se dorește apoi să se vadă o paralelă între ramurile firești (oile din staul) și ramurile din măslinul sălbatic („celelalte oi”, „care nu

sunt din staulul acesta”). Însă în Ioan 10 este vorba de oile *adevărate* din Israel și de oile *adevărate* dintre națiuni. În Romani 11 dimpotrivă este vorba de o *mărturisire* exterioară, pe care cineva o face. Dacă Domnul aduce oile Sale, El le cunoaște pe nume „și nicidecum ele nu vor pieri niciodată” (Ioan 10.28). Nimeni nu va putea să le smulgă din mâna Tatălui (Ioan 10.29). În Romani 11 dimpotrivă este vorba atât de o altoire cât și despre rupere. Mărturisorii fără viață pot într-adevăr să dea impresia că ar avea parte de făgăduințele lui Dumnezeu, și s-ar putea ca pentru ei să fie binecuvântare reală, dar dacă nu au viață adevărată din Dumnezeu, la sfârșit ei vor fi iarăși ruși (vezi și Evrei 6.4-8). Ioan 10 este deci pentru tema noastră numai o aparentă paralelă, care arată mai mult diferențe decât lucruri comune (vezi și § 22.7).

Rădăcina nu este nici Israel și nici Hristos, ci părinții (vezi Romani 11.28b: „... datorită părinților”) și aici în mod special *Avraam*. Lui ca întâiul i-au fost date promisiunile de binecuvântare, după aceea lui Isaac și Iacov ele le-au fost încă o dată confirmate. Avraam este rădăcina pentru ramurile firești (israeliții) și pentru ramurile altoite din măslinul sălbatic (toți cei dintre națiuni care mărturisesc că sunt creștini²⁴). Prin Avraam trebuia ca și națiunile să fie binecuvântate (Geneza 22.18; compară cu Iacov 2.20-22). În adevăratul urmaș al lui Avraam, adevăratul Isaac, Domnul Isus, noi suntem binecuvântați (vezi § 9). Domnul Isus nu este rădăcina, ci El este țelul mare al tuturor promisiunilor și punctul culminant al tuturor binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Avraam era primul pe care Dumnezeu l-a scos din mulțimea oamenilor, ca să-i dea un loc al privilegiului deosebit și al binecuvântării deosebite. Dumnezeu l-a pus deoparte pentru Sine. Aceasta este în concordanță cu ceea ce citim aici despre rădăcină: rădăcina este „sfântă”, deci „pusă deoparte pentru Dumnezeu”. Într-adevăr el nu era primul care a crezut, însă prin faptul că el a fost primul scos dintr-un mediu idolatru (Iosua 24.2), el era cel dintâi rod care a fost pus deoparte pentru Dumnezeu și prin aceasta sfințit. Această poziție de despărțire era valabilă și pentru poporul Israel („mulțimea”), care a rezultat din această rădăcină. De aceea se spune că „dacă rădăcina este sfântă, ramurile de asemenea”.²⁵

Noi trebuie să ținem seama că și în locul acesta din Biblie nu este vorba despre o legătură lăuntrică vie cu Dumnezeu – o sfințire în sensul din 1 Petru 1.2 -, ci despre o poziție exterioară. Sfințirea urmașilor lui Avraam de pe linia lui Iacov – celelalte linii, cu toată descendența lor din Avraam, nu aparțin măslinului, așa cum am văzut în capitolul 9 (vezi § 8.2.2) – era numai o sfințire exterioară (așa cum ea există și astăzi, vezi 1 Corinteni 7.14). Fără îndoială în poporul Israel existau și unele „ramuri”, credincioși adevărați, care aveau o legătură vie cu Dumnezeu: de exemplu Moise, David, Daniel. Mai târziu au fost acele ramuri firești care nu au fost rupte (de exemplu Petru, Ioan, Pavel și așa mai departe). Însă nu se poate trage concluzia inversă și să se spună, deoarece cineva nu aparținea măslinului, respectiv nu era legat cu rădăcina, el nu putea avea nici o legătură vie cu Dumnezeu.

²⁴ Celor care mărturisesc că sunt creștini aparțin nu numai credincioșii adevărați, ci și creștinii cu numele (vezi Evrei 6.4).

²⁵ O imagine expresivă pentru această punere deoparte vedem în Israel, când a fost scos din Egipt, o imagine a lumii. Și despre credincioși se spune astăzi: „... ca să ne scoată din veacul rău de acum” (Galateni 1.4).

Melchisedec, de exemplu, un contemporan al lui Avraam, era „preot al Dumnezeului Preaînalt” (Geneza 14.18) și de aceea avea fără îndoială o legătură vie cu Dumnezeu; dar cu toate acestea el nu aparținea măslinului, domeniului binecuvântării deosebite a lui Dumnezeu pe pământ, cu toate că el fără îndoială a savurat binecuvântarea lui Dumnezeu.

Vechiul Testament ne dă un alt indiciu cu privire la rădăcina măslinului: „Ascultați-Mă, voi, care urmăriți dreptatea, cei care-L căutați pe Domnul. Priviți la stânca *din care sunteți cioplți* și la scobitura gropii *din care ați fost săpați*. Priviți la Avraam, tatăl vostru, și la Sara, care v-a născut. Pentru că Eu l-am chemat când era singur (de fapt, unul singur, compară cu Ezechiel 33.24) și l-am binecuvântat și l-am înmulțit” (Isaia 51.1,2).

Avraam este deci rădăcina, și măslinul bun este un tablou al binecuvântării și al promisiunilor lui Dumnezeu; în acest domeniu al binecuvântării și al promisiunilor lui Dumnezeu a fost adus Israel. Ramurile din măslinul sălbatic (domeniul națiunilor, care nu primiseră nici o promisiune) au putut fi altoite în măslinul bun (nobil) numai pentru că Israel a căzut și a fost lepădat până la timpul restaurării. Ruperea lui Israel era, vorbind omenește, prilejul ca ramurile sălbatice ale națiunilor să fie altoite în acest măslin nobil. De aceea nouă ni se adresează atenționarea: „nu te îngâmfa, ci teme-te; pentru că dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești, nu cumva să nu te cruțe nici pe tine”, și: „... nu tu ții rădăcina, ci rădăcina pe tine” (Romani 11.18,20,21). Abia prin căderea lui Israel a putut „binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus” (Galateni 3.14). Lui Avraam i-a fost dată promisiunea, că în sămânța lui trebuiau să fie binecuvântate toate națiunile (Geneza 22.18).

Și dintr-un alt motiv este pe deplin de neimaginat că Hristos este rădăcina. În tabloul nostru despre măslin este vorba de aceia care *prin natura lor* sunt legați cu rădăcina (Romani 11.21,24), deci de „ramurile naturale (firești)”. Însă din Noul Testament învățăm că de la natură (din fire) nimeni nu este legat cu Hristos. Numai prin nașterea din nou primim parte cu Hristos, da, chiar abia după moartea Sa Hristos poate să lege oameni cu Sine: „Dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12.24). Fără moartea de ispășire la cruce era imposibil ca oamenii să poată fi uniți cu El sau să devină părtași „grăsimii măslinului” (Romani 11.17) – sub premisa, că Hristos ar fi rădăcina!

Potrivit cu Ioan 15.1 Hristos este dimpotrivă „adevărata viță”, din care fiecare credincios își primește puterea. De aceea acest tablou (despre viță) nu poate fi transferat la Romani 11, căci în cazul viței după aruncarea afară urmează numai aruncarea în foc (Ioan 15.6); în măslin dimpotrivă există o altoire din nou (Romani 11.23,24). În Romani 11 este vorba de o primire sau intrare într-un domeniu al promisiunilor și binecuvântării, în timp ce în Ioan 15 este vorba de aducerea de roadă prin rămânerea în El.

Ceea ce la prima vedere pare să fie o paralelă, deseori la un studiu mai exact se constată repede contrariul. De aceea trebuie să luăm seama la afirmația de bază a fiecărei imagini, atunci când comparăm între ele diferite locuri din Biblie.

8.4.3.2 Ce înseamnă măslinul bun (nobil)? (Romani 11.17,18)

17 Iar dacă unele dintre ramuri au fost rupte și tu, fiind un măslin sălbatic, ai fost altoit printre ele și ai devenit împreună-părtaș al rădăcinii și grăsimii măslinului, 18 nu te lauda față de ramuri (Romani 11.17,18).

Mulți au propus, că imaginea despre măslin arată totuși clar, că cei dintre națiuni ar fi altoiți în Israel. Cum se poate atunci afirma, Israel trebuie diferențiat ca și mai înainte de Adunare?

Am văzut că rădăcinile arată în modul cel mai general spre „părinți” și în mod deosebit spre Avraam (vezi § 8.4.3.1). Dar ce înseamnă atunci „măslinul bun”? Unii vor să vadă în aceasta pe Israel.²⁶ Însă nu „măslinul bun” în sine înseamnă Israel, ci foarte evident „ramurile firești” din măslin. Lui Avraam, rădăcina, i-au fost date promisiunile și binecuvântarea, și oricine, care în exterior stătea pe această linie a lui Avraam, avea parte la promisiuni și la binecuvântare. Aceasta era mărturia pe care Dumnezeu o avea pentru Sine aici pe pământ. Această apartenență nu trebuia să însemne că fiecare israelit avea o legătură vie cu Dumnezeu, căci în Romani 9.6 se spune: „... pentru că nu toți cei din Israel sunt Israel.” Niciodată măslinul nu include în sine viață adevărată din Dumnezeu, ci totdeauna numai o mărturisire *exterioară*. Israel era în măslin, aceasta înseamnă, el se afla în domeniul binecuvântării și al promisiunilor, și cu toate acestea marea parte a mulțimii poporului era necredincioasă, cu toate că israeliții aparțineau ramurilor firești (naturale) și de aceea aveau un drept firesc la măslin. Acest context trebuie să-l cunoaștem bine, dacă vrem să înțelegem însemnătatea măslinului.

Un măslin produce ulei, cu care preoții, împărații și profeții erau unși. Prin aceasta ei stăteau pe o linie deosebită a promisiunilor și mărturiei pentru Dumnezeu pe pământ. Ei susțineau interesele lui Dumnezeu pe pământ (în orice caz trebuiau să facă aceasta). Uleiul era folosit în timpul acela și ca substanță combustibilă pentru lămpi; astfel deja în Exod 25.6 este vorba despre „untdelemn pentru luminător”. Uleiul este deci și o imagine pentru mărturia pe pământ.

Putem astfel spune că „măslinul bun” reprezintă linia promisiunii și mărturiei lui Dumnezeu pe pământ. Începând de la Avraam oamenii au stat și stau în legătură cu această linie a binecuvântării și promisiunilor și a mărturiei exterioare a lui Dumnezeu aici pe pământ. În Vechiul Testament israeliții stăteau în legătură cu această linie a promisiunii. Însă în Romani 11 ni se relatează că din cauza necredinței lor – ei au lepădat pe Mesia al lor – cea mai mare parte a fost ruptă din această linie respectiv din acest pom, pentru ca ramurile din „măslinul sălbatic” să poată fi altoite. Așa după cum măslinul bun este o imagine pentru domeniul binecuvântării divine, tot așa măslinul sălbatic este o imagine a domeniului pe care Dumnezeu l-a lăsat în seama lui proprie. Acolo se află națiunile. Despre ele se spune, că Dumnezeu „în generațiile trecute, a lăsat toate națiunile să meargă pe căile lor” (Faptele Apostolilor 14.16). Ele sunt „străine de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume”

²⁶ Compară A. Peters, J. H. Gerstner, ... *recht (zer)teilen das Wort der Wahrheit*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 1994, pag. 46.

(Efeseni 2.12). Însă acum și dintre națiuni mulți sunt aduși în acest domeniu al binecuvântării. Ce înseamnă aceasta citim în Galateni 3.14: „... pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la națiuni în Hristos Isus”. Aceasta corespunde pe deplin cu făgăduința dată lui Avraam: „Și te voi face o națiune mare și te voi binecuvânta ... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Geneza 12.2,3).

Ca să întregim imaginea: în Romani 11 citim că ramurile rupte (Israel) vor fi iarăși altoite în măslinul bun și că pe de altă parte ramurile, care inițial descindeau din măslinul sălbatic și au fost altoite în măslinul bun (nobil), pot fi rupte din măslinul bun. Însă aici nu citim nimic că ramurile din măslinul sălbatic, națiunile, vor mai putea vreodată fi altoite în măslinul bun, după ce au fost rupte. Într-adevăr ele vor fi binecuvântate în timpul Împărăției de o mie de ani, și binecuvântarea va fi chiar mai largă decât astăzi (Romani 11.12), cu toate acestea ele nu vor mai sta în centrul binecuvântării, așa cum stau astăzi. Ele vor fi numai mijlocit binecuvântate prin Israel.

Aceasta ne oferă un tablou complet a ceea ce s-a petrecut deja în trecut și a ceea ce se va petrece în viitor. Din fire israeliții erau în acest „măslin bun”. După greșeala lor mare descrisă în versetele 11 și 12 ei au fost „rupți”, și cei dintre națiuni au primit parte la poziția lor în acest „măslin bun”. Însă Duhul Sfânt nu se oprește la descrierea acestor realități, ci El ne atenționează: cei dintre națiuni, care au devenit părtași la măslinul bun, prin aceea că ei se declară de partea mărturiei creștine pe pământ, vor fi și ei rupți dacă devin necredincioși (Romani 11.22).

Să ținem deci bine seama, că aici este vorba de mărturisirea generală a acelor dintre națiuni care zic că aparțin lui Dumnezeu, și nu de fiecare credincios în parte în sine însuși.²⁷ Se vorbește chiar la modul cel mai general de națiuni în sine. În același fel este vorba în aceste versete despre *națiunea Israel*, care va fi altoită ca națiune în întregime. Dacă în ramurile rupte la lepădarea lui Israel se vrea să se vadă numai persoanele individuale și nu Israel ca națiune, trebuie să se țină seama că aceste „ramuri” nu vor mai putea fi altoite, căci ele au murit în necredință. În rest, când aici în acest capitol este vorba de administrarea și privilegiul lui Dumnezeu pe pământ, națiunile și Israel sunt totdeauna privite separat. Pavel se adresează națiunilor categoric prin „vouă”: „Pentru că vouă vă vorbesc, națiunilor” (Romani 11.13); un indiciu clar că națiunile și Israel sunt clar diferențiate între ele. În contrast cu aceasta această diferență încetează atunci când noi ca și credincioși dintre națiuni sau dintre iudei suntem văzuți „în Hristos”.

²⁷ Evrei 6 ne arată că se poate deveni părtaș privilegiilor credinței creștine – „grăsimii măslinului” – fără a avea credință adevărată a inimii și fără a avea teamă de Dumnezeu. Când un astfel de om cade, el nu mai poate fi adus înapoi (Evrei 6.4). Invers, un credincios, care este cu adevărat născut din nou, nu se poate pierde.

8.4.3.3 Este măslinul trupul lui Hristos?

Corespunde măslinul trupului lui Hristos, Bisericii, așa cum afirmă unii?²⁸

P. Mauro scrie:

În afară de aceasta Israelul adevărat se compune din israeliți credincioși după carne, cărora li s-au adăugat credincioși dintre națiuni, alcătuind după aceea un trup, așa cum el este reprezentat în măslinul din Romani 11.²⁹

D. Fuller scrie:

Așa cum am scris deja mai înainte, Chafer [un dispensaționist] învață, că ar fi continuitate sau este legătură cu ceea ce a fost mai înainte sau cu ce va veni după aceea. Potrivit acestuia tot ceea ce privește viitorul lui Israel, inclusiv întoarcerea lui la Domnul, trebuie să fie despărțit de trupul lui Hristos. Însă Pavel confirmă o unitate strânsă din „timpul națiunilor” atât cu timpul iudaic trecut cât și cu cea „altoire” viitoare. Analogia lui cu măslinul arată „că există numai un popor al lui Dumnezeu pe tot parcursul istoriei mântuirii”.³⁰

Dimpotrivă M. S. Weremchuk scrie:

Până acum sunt puțini iudei care cred în Hristos, cei mai mulți au fost ruși. Prin harul lui Dumnezeu ei vor fi iarăși altoiți, dar când va avea loc aceasta, ei nu vor avea un loc special, ci ei vor veni în mijlocul ramurilor prezente – aceasta înseamnă în Biserică, ca parte a omului nou, ca și creștini, ca parte a „Israelului lui Dumnezeu” și nu cu drepturi speciale de vreo oarecare natură, care se deosebesc de cele prezente – Romani 3.9 și 11.32. Nu există un al doilea pom, aceasta înseamnă un pom special sau pom nou. Împlinirea este numai în Biserică, ca și creștin.³¹

Și R. B. Thompson scrie:

Când numărul deplin al celor care nu sunt iudei va fi altoit în Hristos, în măslinul lui Dumnezeu, Dumnezeu Se va îndrepta încă o dată spre Israelul fizic, va revărsa Duhul Său peste iudei și îi va aduce în singurul trup al lui Hristos, în măslin.³²

După convingerea noastră toate aceste interpretări nu sunt corecte. Din ele rezultă anumite greutăți, care de fapt nu ar apărea dacă am privi măslinul ca domeniu al făgăduinței binecuvântării lui Dumnezeu, în care se află oamenii. Rădăcina lui este Avraam cu făgăduințele date lui. Prin chemarea făcută de Dumnezeu Avraam a fost făcut această rădăcină (vezi § 8.4.3.1).

²⁸ Suplimentar la exemplele citate vezi și L. Boettner, *The Millenium*, Philadelphia (The Presbyterian and Reformed Publishing Co.) 1972, pag. 304, și R. Senk, *Das Israel Gottes* (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 55.

²⁹ P. Mauro, *The Hope of Israel*, Swengel (Reiner Publications) 1970, pag. 27 (tradus).

³⁰ D. Fuller, pag. 362 (tradus), citat pe <http://www.the-highway.com/articleApr01.html> [21.4.2009].

³¹ M. S. Weremchuk, *Weil ihr aber Söhne seid ...*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2003, pag. 46.

³² Citat pe http://www.wor.org/Books/german/i/Israel-Spirit_and_Flesh-Israel-Geist_und_Fleisch.htm [21.2.2009].

1. „Omul nou” din Efeseni 2.15 este un om care este „nou” (în greacă: *kainos*), nu în sensul de „proaspăt”, ci de „așa ceva nu a existat încă”, deci în contrast cu omul „vechi”. Aceasta înseamnă, acest om „nou” nu a existat înainte de înălțarea la cer a Domnului și de coborârea Duhului Sfânt. Dumnezeu nu a luat un „om” deja existent și l-a extins cu partea națiunilor. El a luat din amândoi – iudei și păgâni – credincioși și i-a făcut ceva cu totul nou, în care diferențele au fost complet anulate: „Nu este nici iudeu, nici grec” (Galateni 3.28). În contrast cu „omul nou” măslinul exista deja mai înainte. Sunt doi măslini: măslinul sălbatic și măslinul bun (nobil). Din măslinul bun au fost rupte ramuri și în locul acestora au fost altoite ramuri sălbatice. Aceasta este cu totul altceva decât constituirea unui om nou.

După moartea lui Hristos Dumnezeu a rupt din măslinul bun o parte din ramurile firești – acestea sunt Israel ca națiune și iudeii care nu au crezut în Hristos, în mod deosebit. Începând de atunci, de aproape două mii de ani ei nu mai stau – și aceasta este valabil pentru tot poporul – în domeniul unde Dumnezeu a rânduit binecuvântarea Sa. Însă unele ramuri rămân în acest domeniu: iudeii care au primit pe Hristos ca Salvator. Apoi Dumnezeu începe cu samaritenii (Faptele Apostolilor 8.5-12), cu etiopianul (Faptele Apostolilor 8.27-40) și Corneliu (Faptele Apostolilor 10) altoirea ramurilor de măslin sălbatic în măslinul nobil, domeniul binecuvântării.

2. Acel un singur trup are Capul *în cer*, măslinul are rădăcinile *în pământ*. Observăm noi aici deja diferența așa de mare? Cu privire la trup este vorba de aceia care savurează binecuvântări *cerești* (Efeseni 1); cu privire la măslin – grăsimea măslinului (binecuvântarea sa) este amintită în mod deosebit – este vorba de domeniul binecuvântărilor pe pământ.

Lui Avraam i-au fost date anumite binecuvântări pământești – aceasta înseamnă promisiuni în legătură cu pământul -, în care și noi ca credincioși dintre națiuni am venit. Astfel Romani 4.11-16 ne arată că noi suntem urmașii spirituali ai lui Avraam, „fii ai lui Avraam” și „moștenitori” (Galateni 3.7,29), „copii ai promisiunii” (Galateni 4.28). Binecuvântările pământești, pe care noi le-am primit pe baza acestora, sunt îndreptățirea (Galateni 3.6,11,24) și viața din Dumnezeu (Galateni 3.12,21). Probabil va mira pe cineva, că noi denumim aceste binecuvântări ca binecuvântări pământești, cu toate că ele sunt binecuvântări spirituale. Însă de exemplu Ioan 3 ne arată că nașterea din nou, care printre altele aduce viață din Dumnezeu, este în mod necesar premisa ca să poți intra în Împărăția (pământească³³) a lui Dumnezeu (Ioan 3.5). De altfel Domnul desparte clar în Ioan 3.12 binecuvântarea nașterii din nou ca „pământească” de calitatea vieții noi ca „viață veșnică” (care cuprinde mult mai mult decât *viața din Dumnezeu*). În continuare El va vorbi despre această binecuvântare cerească.

³³ Era vorba de Împărăția pe pământ, pe care un iudeu credincios cum era Nicodim o aștepta.

3. Aceia, care aparțin trupului sunt nu numai prin Duhul „botezați pentru a alcătui un singur trup”, ci ei au fost și „adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12.13). Aceasta include și faptul că ei au fost pecetluiți cu Duhul (Efeseni 1.13). Este imposibil ca un credincios pecetluit cu Duhul Sfânt să piardă iarăși Duhul, El rămâne la el „în veac” (Ioan 14.16). Însă din măslin pot fi rupte ramuri; da, există nu numai posibilitatea să fie rupte, ci noi citim chiar că anumite ramuri *au fost* rupte deja (Romani 11.20). Însă nici un mădular nu va putea vreodată să fie despărțit de trup sau de „omul nou”.

Prin răpire Biserica părăsește domeniul binecuvântării pământești, măslinul, și ramurile altoite ale măslinului sălbatic vor fi rupte: creștinii cu numele, care nu au fost răpiți, ci au rămas pe pământ. Dumnezeu le va trimite „o lucrare de rătăcire” ca să nu mai poată crede și toți să fie judecați (2 Tesaloniceni 2.9-12). În același timp El se îndreaptă din nou spre Israel și îndreaptă binecuvântarea Sa în timpul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20.2-10) din nou în mod deosebit spre acest popor. Într-adevăr în acest timp vor veni la credință³⁴ și unii dintre națiuni și mai târziu vor fi binecuvântați în Împărăția de o mie de ani, însă atunci ei nu vor sta direct în cercul de acțiune al binecuvântării lui Dumnezeu, ci indirect. Aceasta înseamnă că ei vor fi binecuvântați prin Israel, care atunci va deveni un canal de binecuvântare pentru națiuni și nu vor fi cu drepturi egale cu credincioșii iudei, așa cum este acum în Biserică.

4. Măslinul bun are ramuri firești (naturale) (Romani 11.21). Cine era un urmaș natural al lui Avraam, aparținea poporului Israel și era prin aceasta prin naștere naturală în domeniul binecuvântării lui Dumnezeu. Ramuri naturale desigur nu sunt în „omul nou”, căci el este „nou” – niciodată nu a existat. De la natura lui nici un om nu aparține trupului lui Hristos.
5. Când iudeii vor fi aduși din nou în domeniul binecuvântării lui Dumnezeu („altoiți”), atunci aceasta are loc în ceea ce este al lor propriu, în ceea ce le aparținea ca unii care sunt urmașii naturali ai lui Avraam.
6. Măslinul bun este „măslinul propriu-zis”. Însă în trupul lui Hristos națiunile „alcătuiesc împreună un trup” sau mai bine spus „întrupați laolaltă”³⁵ pe aceeași bază ca și iudeii (Efeseni 3.6).
7. Creștinii cu numele pot veni în domeniul binecuvântării lui Dumnezeu, chiar așa de mult, precum este descris în Evrei 6, că ei „au fost luminați și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și

³⁴ De la această posibilitate sunt excluși toți aceia care în timpul de har actual nu au crezut adevărul (2 Tesaloniceni 2.10-12).

³⁵ Pavel creează pentru această taină, care era complet nouă pentru iudei, un cuvânt nou: în greacă *syssoma*: „cu trup”.

lucrările de putere ale veacului viitor” (versetele 4 și 5), și totuși cad iarăși din acest domeniu, dacă „au căzut” (versetul 6).

8. Pavel se adresează aici națiunilor – „Pentru că vouă vă vorbesc, națiunilor” (Romani 11.13) – nu ca acelor care sunt „în Hristos”, așa cum sunt toți cei care aparțin trupului lui Hristos, omului nou. Unele din ramurile altoite sunt cu adevărat „în Hristos”, și toți care sunt „în Hristos” aparțin ramurilor măslinului. Însă aici națiunile sunt apelate ca aceia pentru care ca și pentru iudeii necredincioși există posibilitatea să fie ruți (Romani 11.21). Aceasta arată, că în cazul măslinului nu este vorba de o legătură de viață ca în cazul unui singur trup, ci de o mărturisire. Aici există atunci și pericolul de a cădea; un pericol de care sunt afectați creștinii cu numele.
9. Unele ramuri vor fi iarăși altoite. Dacă măslinul ar trebui să fie trupul lui Hristos, atunci aceste „ramuri” ar fi trebuit să fi fost cândva în trupul lui Hristos, să fi fost rupte iarăși și mai târziu să fie din nou altoite. Pentru aceasta trebuia ca Biserica (Adunarea) să fi existat deja în timpurile Vechiului Testament. O presupunere falsă cu urmări grave! Matei 16.18 și 1 Corinteni 12.13 arată clar că Biserica nu exista încă în timpul când Domnul era pe pământ. Domnul Isus spune: „... voi zidi Biserica Mea” (Matei 16.18). Și Pavel scrie categoric, că Duhul Sfânt ne-a pus împreună, „fie iudei sau greci” ca să alcătuim *un singur* trup (1 Corinteni 12.13). Aceasta a avut loc abia la Rusalii.
10. Sunt doi măslini: unul bun (nobil) și unul sălbatic. Însă nu există două trupuri, nu există doi „oameni noi”. Există însă un domeniu pe pământ unde sunt prezente privilegiile speciale ale lui Dumnezeu – măslinul nobil -, și un domeniu unde aceste privilegii nu sunt prezente – măslinul sălbatic.

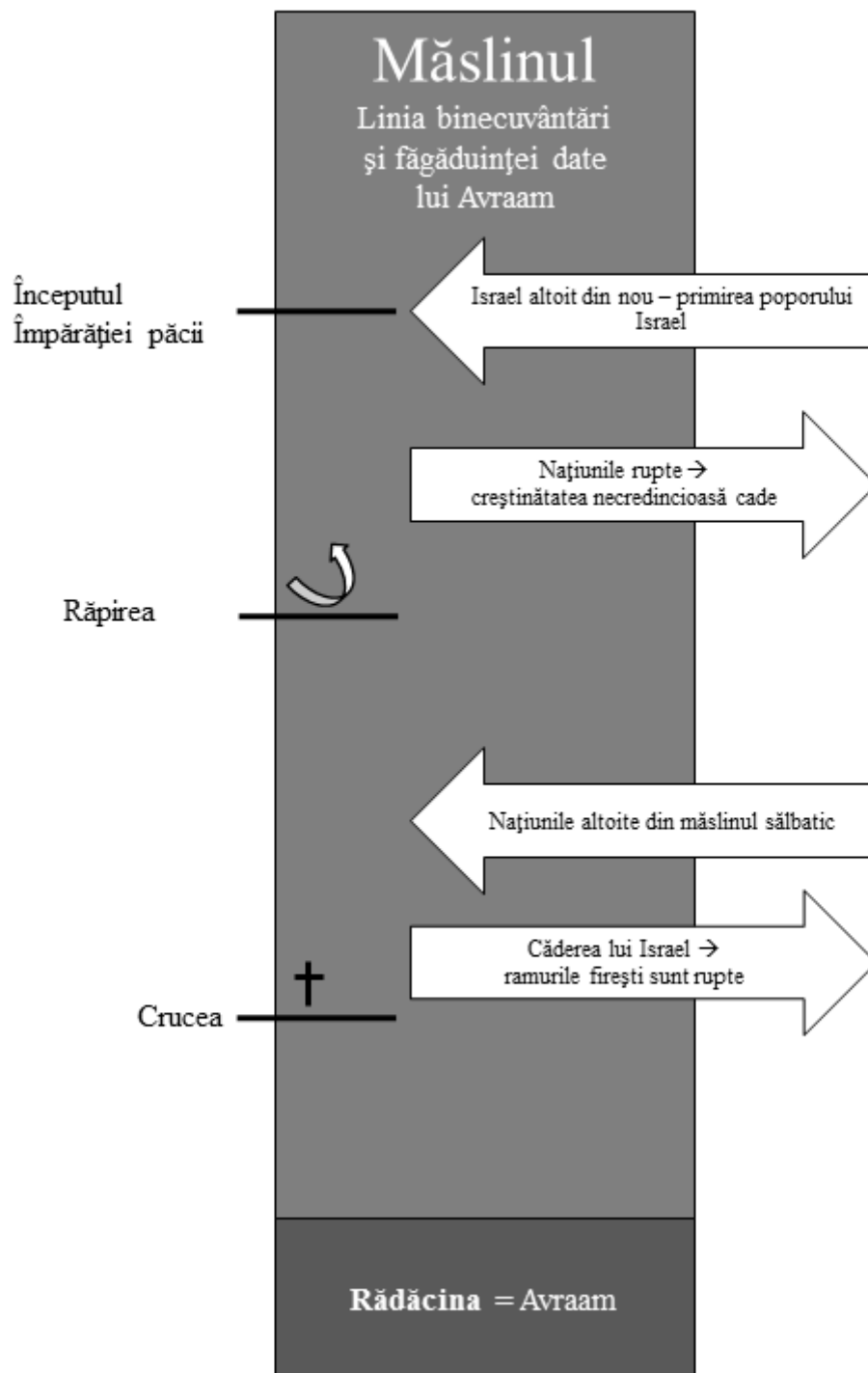

Fig. 6 Măslinul, linia binecuvântării și promisiunii

8.4.4 Dumnezeu ajunge cu Israel la țelul Lui (Romani 11.25-36)

8.4.4.1 Pavel revelează o taină (Romani 11.25,26)

25 Pentru că nu doresc să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor; 26 și astfel, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov”. (Romani 11.25,26)

Pavel se preocupă în acest capitol nu numai cu lucrurile referitoare la iudei. El tratează de la început și până la sfârșit și rolul națiunilor în domeniul special al binecuvântării lui Dumnezeu.

În Romani 10.12 devine clar că în ceea ce privește bogăția Domnului nu mai era nici o deosebire între credincioșii dintre iudei și credincioșii dintre națiuni. Israel era chiar înlăturat din domeniul special al binecuvântării lui Dumnezeu, din măslin, așa cum Pavel arată clar în capitolul 11. Acum iudeii se întrebau, ce se va alege de toate promisiunile mărețe (vezi § 2.1), pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său pământesc Israel. Nu Își va respecta Dumnezeu cuvântul? Se vor „împlini” promisiunile numai în sens *spiritual* și nu *textual*, ca toate celelalte profeții care s-au împlinit deja în Domnul Isus? Va introduce Dumnezeu ceva nou, fără să revină la vechile promisiuni sau prin aceea că El le va da simplu la o parte? Această întrebare preocupa și pe credincioșii din Roma, de aceea apostolul Pavel îi liniștește: „Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.29). Este ca și cum Pavel ar spune: nici o teamă, Dumnezeu Își va împlini promisiunile. – În privința aceasta el le explică o altă *taină*, care nu trebuia să le rămână ascunsă (vezi versetele 25 și 26).

În Vechiul Testament a fost deja revelat că Dumnezeu va binecuvânta cândva națiunile (vezi de exemplu Geneza 12.3). Însă acolo nu găsim nimic despre faptul, că restaurarea lui Israel, aceasta înseamnă restaurarea lui în domeniul de binecuvântare a lui Dumnezeu, va fi oprită, pentru ca mai întâi „numărul deplin al neamurilor” să intre în domeniul de binecuvântare al lui Dumnezeu (versetul 25). Vechiul Testament oferă un cu totul alt tablou. Într-adevăr Pavel citează în Romani 10.19,20 din Vechiul Testament, și potrivit acestei profeții Dumnezeu Se va îndrepta spre națiunile care nu întrebau de El, ca să stârneasă pe Israel la gelozie. Însă în Vechiul Testament nu era încă revelat, că punerea la o parte a lui Israel trebuia să slujească la aducerea națiunilor în domeniul binecuvântării, și nici că punerea la o parte va dura până când va intra numărul deplin al națiunilor.

Apostolul spune cu alte cuvinte: da, este adevărat, Israel este momentan împietrit și Dumnezeu S-a îndreptat spre națiuni. Dumnezeu S-a îndreptat spre un popor, așa cum spune Isaia (Isaia 65.1), care nu L-a căutat. Împietrirea va dura atâta timp până când numărul stabilit de Dumnezeu, „numărul deplin”, va fi adunat dintre aceste națiuni. Însă după aceea „tot Israelul va fi mântuit” (versetul 26), așa cum se spune deja în Vechiul Testament: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta fărădelegea de la Iacov” (Isaia 59.20). Să nu gândești că Dumnezeu a renunțat la planul Său cu Israel, El va ajunge la țel cu poporul Său. El va împlini cuvântul Său literalmente, așa cum s-au împlinit deja multe scrieri, atunci când Hristos a fost aici printre noi. Salvarea *întregului Israel*, așa cum a vestit-o profetul Isaia, va avea loc, și

noul legământ făgăduit va fi încheiat cu Israel. Atunci se va împlini versetul 23 al acestui capitol, unde se spune: „Și ei, de asemenea, dacă nu vor stăruî în necredință, vor fi altoiți, pentru că Dumnezeu poate să-i altoiască din nou.”

Deja în versetul 20 Pavel a atenționat pe cei dintre națiuni: ei nu ar trebui să devină orgolioși, pentru că Israel a fost scos afară din domeniul binecuvântării date de Dumnezeu, în timp ce ei înșiși au fost așezați în acest domeniu, și ei să nu se înșele – această situație se va schimba odată iarăși. Cât de serioasă este această atenționare în mod deosebit pentru aceia care lasă la o parte toate blestemele Vechiului Testament pentru Israel, dar doresc să-și însușească toate binecuvântările.

8.4.4.2 Când va fi Israel altoit din nou?

Israel a avut într-adevăr parte de împietrire, așa că Dumnezeu S-a îndreptat spre națiuni, însă Israel nu va rămâne pentru totdeauna în necredință, ci numai atâta timp, „până va intra numărul deplin al națiunilor” (versetul 25). Chiar dacă mântuirea nu va veni imediat, atunci când acest număr deplin va fi împlinit³⁶: Dumnezeu este credincios; El va trimite pe pământ pentru a doua oară pe Salvatorul și „va îndepărta nelegiuirile de la Iacov [Israel]”, și „tot Israelul va fi mântuit” (versetul 26) și vâlul de pe inima lor va fi dat la o parte (2 Corinteni 3.15,16).

”Numărul deplin”³⁷ al națiunilor (versetul 25) se referă la acțiunea lui Dumnezeu în timpul de acum, ca să facă o alegere și dintre popoarele păgâne. Când această lucrare de alegere va fi terminată și „numărul deplin al națiunilor” va fi realizat și va fi luat în gloria cerească, atunci va veni sfârșitul. După răpirea credincioșilor (vezi § 17.8) nimeni dintre națiuni nu va mai fi altoit în măslin. Timpul deosebit, când națiunile și nu Israel stau în centrul binecuvântării date de Dumnezeu, s-a încheiat, atunci când s-a obținut plinătatea sau „numărul deplin al națiunilor” (Romani 11.25). Pentru sistemul mărturisitor decăzut și stricat al creștinătății dintre națiuni nu mai rămâne după aceea decât să fie *rupt* din măslin. Dar ce se va întâmpla cu aceia dintre națiuni care vor deveni credincioși în timpul de necaz (deci după răpire)? Acești credincioși nu vor avea parte direct la măslinul promisiunii, chiar dacă ei intră trăind în Împărăția de o mie de ani. Ei nu vor mai sta în domeniul binecuvântării deosebite al lui Dumnezeu, aceasta înseamnă, ei nu vor mai fi binecuvântați direct de Dumnezeu Însuși, ci prin intermediul lui Israel (vezi Deuteronom 28.13; Isaia 2.2-4; Zaharia 8.23). Pe lângă aceasta binecuvântarea lor este dependentă în mare măsură de atitudinea lor față de rămășița credincioasă a lui Israel (Matei 25.34-40; vezi și Zaharia 14.16 și versetele următoare).

³⁶ Când se va împlini „numărul deplin al națiunilor”, credincioșii vor fi răpiți la Domnul. Timpul de necaz care urmează după aceea este pregătirea iudeilor pentru venirea Salvatorului lor.

³⁷ Deci expresia „număr deplin” are aici un înțeles puțin altfel decât în versetul 12. Acolo este aplicată la Israel și corespunzător versetului 26 cuprinde tot poporul. Versetul 12 ne dă un indiciu suplimentar important cu privire la înțelegerea noțiunii „numărul deplin al națiunilor” din versetul 25. Dacă în cazul acestei expresii ar fi vorba de convertirea lumii, așa cum consideră unii, atunci în aceasta ar fi inclus și Israel și expresia „numărul deplin al lui Israel” din versetul 12 nu ar avea nici un sens. Aceste două expresii „număr deplin” – „numărul deplin al națiunilor” și „tot Israelul” – sunt legate cu țelul lui Dumnezeu de a Se glorifica în Hristos în două sfere: în sfera cerească și în sfera pământescă (vezi Efeseni 1.10).

Împietrirea lui Israel este numai „în parte” (versetul 25), deoarece în acest timp Dumnezeu face o alegere, chemând afară pe unii dintre ei; însă când Domnul Isus va reveni „tot Israelul” va fi mântuit. Desigur aceasta nu înseamnă că la venirea Domnului Isus fiecare din Israel se va converti din mulțimea poporului; Romani 9.27 spune în privința aceasta: „numai rămășița va fi mântuită”. O mare parte a poporului va omagia pe antihrist și va pieri în judecată.

În ochii lui Dumnezeu rămășița stă totdeauna pentru întreg poporul. Domnul leagă cu ea toate drepturile și toate obligațiile. Pentru aceasta se găsesc în Vechiul Testament numeroase exemple, de exemplu în Ezra 6.17: cu toate că nu toate semințiile se întorseseră din captivitate, Dumnezeu privește această rămășiță ca „tot Israelul”. Și în Zaharia 13.8 citim numai despre „partea a treia”, care va rămâne până la sfârșit. Însă din rămășița aceea „toți vor fi drepti” (Isaia 60.21), cei care vor cunoaște iertarea păcatelor sub legământul nou (Romani 11.27; Evrei 8.12).

Chemarea cerească a Adunării (Bisericii) (vezi fig. 3 în § 6.4), care a fost intercalată în chemarea pământească a poporului Israel numai din cauza lepădării lui Mesia și a necredinței poporului Israel, se va încheia odată cu răpirea; chemarea pământească a lui Israel dimpotrivă va fi iarăși continuată. În timpul de necaz, aceasta înseamnă în timpul celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel (vezi § 18), Dumnezeu va avea o rămășiță iudaică temătoare de Dumnezeu, care va vesti mărturia venirii Împărăției (Evangelia Împărăției) (Matei 24.14). Desigur Israel nu va fi încă recunoscut public de Dumnezeu ca „poporul Meu” (Osea 2) și nu va reprimi acest statut național ca popor al lui Dumnezeu până când Hristos nu Se va arăta în glorie.

Cu toate că în măslin există încă o *rămășiță* ca „alegere a harului” (Romani 11.5) ca „ramuri naturale”, totuși aceasta nu are nimic a face cu realtoirea despre care vorbește Romani 11.23. *Națiunea* ca atare a fost ruptă, și este *națiunea* ca atare, care va fi din nou altoită. Romani 11.25 nu spune cât timp va dura împietrirea lui Israel după ce va fi intrat numărul deplin al neamurilor. Când va reveni Hristos, rămășița credincioasă fidelă din țara Israel împreună cu iudeii credincioși, care vor fi adunați în Israel din toate țările pământului, va fi iarăși altoită ca națiune în „măslinul nobil”. Atunci în sfârșit el va prezenta mărturia pe pământ, pe care ar fi trebuit deja demult s-o prezinte; atunci în sfârșit, în contrast cu odinioară, toate ramurile firești (naturale) din măslin vor avea o legătură vie cu Dumnezeu.

Cât de mulțumitori putem fi noi, că lipsa de credincioșie a lui Israel a făcut drum liber națiunilor (deci nouă!), pentru ca astfel noi să putem avea parte de „măslinul nobil”, de linia promisiunilor și a mărturiei publice!

8.4.4.3 Salvatorul va veni din Sion (Romani 11.26-29)

26 și astfel, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov. 27 Și acesta este legământul din partea Mea pentru ei, când voi înlătura păcatele lor“. 28 În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, din cauza voastră; dar, în ce privește alegerea, sunt preaiubiți, datorită părinților. 29 Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău. (Romani 11.26-29).

Cum va fi mântuit Israel? Prin Evanghelie, desigur!, vor răspunde unii. Nu, în versetul 28 se spune în privința aceasta: „În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași”. Versetul 26 dimpotrivă spune categoric: „Salvatorul va veni din Sion”. Prin aceasta devine clar, că în viitor nu va fi vorba de mântuirea fiecărui iudeu în parte, așa cum are loc astăzi aici și acolo prin *Evanghelie*. Când Hristos va veni din Sion ca Salvator al lor, salvarea națională a lui Israel prin *puterea Salvatorului* include în sine o salvare interioară de păcate și o salvare exterioară de dușmani. Dumnezeu le va îndepărta păcatele și va instaura legământul Lui cu ei. Cuvintele „și acesta este legământul *din partea Mea pentru ei*” arată foarte clar că totul are loc pornind de la Dumnezeu și omul, oricât de mult ar dori el aceasta, nu poate contribui cu nimic.

Cu privire la *Evanghelie*³⁸ iudeii sunt vrăjmași din cauza națiunilor (versetul 28). Ei au considerat rău faptul că harul lui Dumnezeu a venit și la națiuni. Pavel vorbește foarte serios și aspru despre comportarea lor: „... care au omorât și pe Domnul Isus și pe profeți, și pe noi ne-au alungat prin persecuție, și nu îi plac lui Dumnezeu și sunt împotriva tuturor oamenilor; ne opresc să vorbim națiunilor, ca să fie mântuite, pentru ca să umple totdeauna măsura păcatelor lor: dar mânia a venit deplin peste ei până la urmă” (1 Tesaloniceni 2.15,16). Dreptul lor la promisiuni l-au pierdut deja din cauza lepădării lui Hristos *pe pământ*. Acum ei au pecetluit această pierdere prin aceea că s-au împotrivit harului lui Dumnezeu. Și ei au tăgăduit harul lui Dumnezeu, care s-a îndreptat spre națiuni, pentru ca ei prin credință să primească pe Hristos glorificat în cer, pe care ei înșiși l-au lepădat pe pământ. Aceasta se referă la Israel ca națiune întregă; „rămășița potrivit unei alegeri a harului” (Romani 11.5) desigur nu este inclusă în aceasta, deoarece ea a primit pe Hristos ca Mesia al lor.

Cu toate acestea rămâne însă adevărat, că iudeii „în ce privește alegerea, sunt preaiubiți datorită părinților”, pentru că „darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (versetele 28 și 29). Aceste daruri de har (vezi Romani 9.4,5) și această chemare (vezi Romani 9.7) se referă la aceeași grupă care dovedește vrăjmășie, deci la Israel ca națiune întregă și nu la „rămășița potrivit unei alegeri a harului” din timpul de astăzi. După ce a intrat numărul deplin al națiunilor, aceasta înseamnă Adunarea a fost răpită, poporului Israel nu îi va mai fi predicată evanghelia lui Pavel³⁹, deoarece ei au respins-o. Desigur Dumnezeu nu a renunțat la Israel și niciodată nu va renunța la el. Nici darurile de har pentru Israel El nu le va retrage.

³⁸ Prin aceasta este vorba de *Evanghelia* lui Pavel, care se vestește astăzi (vezi § 4), nu despre *Evanghelia Împărăției*, care va fi propovăduită după timpul Adunării (Bisericii) în timpul de necaz.

³⁹ În momentul acesta se va predica din nou *Evanghelia Împărăției* (vezi § 17.4.1.3).

Unii comentatori susțin pe de o parte părerea că Adunarea (Biserica) a luat locul lui Israel, însă pe de altă parte ei trebuie să recunoască că Dumnezeu va relua iarăși legătura cu Israel ca popor. Cu toate acestea ei spun: „Un lucru însă trebuie să rămână valabil alături de certitudinea salvării lui Israel: salvarea lui Israel va fi o salvare spirituală. [...] Textul nu spune nimic despre sădirea în țara părinților și despre restaurarea ca națiune.”⁴⁰ Însă tocmai în legătură cu „părinții” lui Israel (patriarhii) acest verset spune clar, că darurile de har ale lui Dumnezeu sunt „fără părere de rău”. Desigur Israel va fi salvat în sens spiritual, însă Dumnezeu va purta grijă ca nici măcar un dar de har, pe care El l-a promis, să fie dat la o parte sau să se piardă.

8.4.4.4 Expresia „tot Israelul” (Romani 11.26)

... și astfel, *tot Israelul* va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov. (Romani 11.26).

Întrebare: Nu înțelegeți dumneavoastră total fals Romani 11.25-29? Aici nu se vorbește nicidecum că Israel va juca vreun rol în viitor, ci este descris *cum* va fi mântuit „tot Israelul”: și anume că toți iudeii, care în timpul de acum vin la credință, sunt adăugați măslinului.⁴¹

Răspuns: În Romani capitolele 9-11 sunt diferențiate cu grijă *Israel*, *națiunile și rămășița*. Aici întrebarea nu este dacă iudeii vor fi oare mântuiți⁴², ci *cum* ajunge Dumnezeu cu poporul Său la țel și în ce fel El va împlini promisiunile Sale. De aceea expresia „tot Israelul” nu poate fi simplu răstălmăcită⁴³, făcând din ea Adunarea (Biserica), ca și cum în Romani 11.26 ar sta scris: „... și astfel toată Adunarea va fi mântuită, după cum este scris: Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Adunare (Biserică).” Chiar și numai aceasta arată clar cât de lipsită de sens este așezarea pe aceeași treaptă. De asemenea și interpretarea „tot Israelul” include într-adevăr realmente pe toți israeliții, însă numai pe aceia care au venit la credință în timpul Adunării, nu este justificabilă. Căci apostolul se referă puțin mai târziu la faptul că darurile de har și chemarea „nu sunt regretabile” (Romani 11.29). Dacă „tot Israelul” ar include pe toți israeliții care în timpul de acum vin la credință, ce ar fi atunci cu promisiunile deosebite date lui Israel? Ce este cu promisiunea din Deuteronom 28.13, potrivit căreia Israel va fi „cap” și națiunile vor fi „coadă”? Ce este cu promisiunea, că națiunile vor apuca „poala aceluia care este iudeu” (Zaharia 8.23)? Multe promisiuni ar fi făgăduințe goale și s-ar fi împlinit într-un fel oarecare în sens „spiritual”. O explicație logică despre o presupusă împlinire „spirituală” nu am găsit până acum.

⁴⁰ R. Harmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 382.

⁴¹ Compară D. M. Lloyd-Jones: *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 141

⁴² Compară R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 53.

⁴³ În același loc, pag 53.

Domnul Isus Însuși spune că la împlinirea veacurilor unul va fi „luat” și altul va fi „lăsat” (Matei 24.40): iudeii temători de Dumnezeu din Israel vor fi „lăsați”⁴⁴ și cei răi vor fi „luați” prin judecată (vezi § 17.4.4). Cel drept va fi lăsat, pentru ca să poată intra viu în Împărăția de o mie de ani, și cel nedrept va fi „luat” pentru judecată (compară Psalm 1.4). Conform cu Zaharia 13.8 „două părți din ei vor fi nimicite, vor muri, dar a treia parte va rămâne”. Această a treia parte va fi „celula germene”⁴⁵ pentru „tot Israelul”, căreia Dumnezeu îi va zice: „Acesta este poporul Meu! Și ei vor zice: Domnul este Dumnezeul meu!” (Zaharia 13.9). Atunci *toți* israeliții vor fi drepti (Isaia 60.21) și vor intra în Împărăția de o mie de ani: aceasta este restabilirea națională a lui Israel, despre care este vorba în Romani 11. Lepădarea în versetul 15 se referea la Israel ca popor întreg, și primirea se va referi de asemenea la „tot Israelul” și nu numai la anumiți credincioși dintre iudei, care astăzi vin la credință.⁴⁶

8.4.4.5 Expresia „și astfel” (Romani 11.26)

... *și astfel*, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov”. (Romani 11.26)

Întrebare: Înseamnă expresia „și astfel” realmente o cronologie a evenimentelor? Înseamnă „astfel” (din greacă *houtōs*) felul în care tot Israelul va fi mântuit, și anume prin aceea că va fi strâns numărul deplin al națiunilor?⁴⁷ Pentru aceia care înțeleg în felul acesta, prin aceasta „Israel” este total nou definit.

Răspuns: Cuvântul „astfel” definește într-adevăr în limba greacă felul cum are loc ceva; aceasta este descris detaliat: „... după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta fărădelegea de la Iacov. Și acesta este legământul din partea Mea pentru ei, când voi înlătura păcatele lor.” Acest citat din Isaia 59.20 vorbește despre a doua venire a Domnului pentru Israel. Însă apostolul este călăuzit prin Duhul aici să nu scrie „pentru Sion”, așa cum se spune efectiv în Isaia 59.20, ci „din Sion”; de aceea noi legăm acest eveniment cu „ziua Domnului”, descrisă în Ioel 3.16,17. De aceea contextul face absolut necesară o cronologie: în versetul 25 apostolul a descris ce va avea loc „până la” un anumit moment; în continuare el descrie salvarea lui Israel în momentul „zilei Domnului” după venirea Lui în putere și glorie.

Pavel accentuează că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt „fără părere de rău” (Romani 11.29). În timpul actual, în timpul Adunării, aceste chemări și daruri de har nu pot fi împlinite, deoarece Israel nu are o poziție de frunte față de națiuni, ci ca popor este pus la o

⁴⁴ Ca să nu mai vorbim despre martiri.

⁴⁵ Vor veni atunci toți aceia care după venirea Domnului vor fi adunați „din cele patru colțuri ale pământului” (Isaia 11.12) (israeliți credincioși din afara lui Israel)

⁴⁶ În afară de aceasta sunt multe alte motive care arată clar că aici este vorba de Israel ca națiune; vezi expunerile noastre în § 8.4.1 și § 8.4.2.

⁴⁷ Compară D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 139; R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 54.

parte, și deoarece în Adunare (Biserică) toți credincioșii – fie ei dintre iudei sau dintre păgâni – sunt priviți ca fiind egali pe *aceeași* treaptă (Galateni 3.28).

Este important să se țină seama că aceste versete sunt în forma de viitor: „Salvatorul *va veni* din Sion.” De aceea acest citat nu se poate referi la prima venire a lui Hristos, așa cum afirmă unii⁴⁸, ci trebuie să se refere la *revenirea* Domnului în putere și mare glorie. Contextul în Isaia 59 și Ioel 3 arată clar această corelație.

Să mai observăm că acest citat este introdus prin cuvintele „... și astfel tot Israelul *va fi* mântuit”. După ce va fi intrat numărul deplin al națiunilor, Zaharia 12 și 13 se va împlini textual: atunci Israel va recunoaște că el a omorât pe Mesia al lor: „... vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns” (Zaharia 12.10). Împlinirea acestui loc din Scriptură nicidecum nu o găsim în Ioan 19.37, căci acolo se spune: „Pentru că acestea au avut loc ca *să se îplinească* Scriptura: ‚Nici un os nu I se va zdrobi’ (Psalm 34.20; compară cu Exod 12.46). Și din nou *o altă Scriptură zice*: ‚Vor privi spre Cel pe care L-au străpuns.’” Așa de clară și precisă este Sfânta Scriptură: un loc din Scriptură s-a *împlinit textual*, în timp ce celălalt a avut parte numai de o *aplicare* (vezi § 7.7.3). De aceea Duhul lui Dumnezeu nu vorbește aici despre „împlinit”, ci spune numai „și din nou *o altă Scriptură zice*”.

8.4.4.6 Grațierea este pentru toți la fel (Romani 11.30-32)

30 Pentru că, după cum și voi odinioară n-ați crezut în Dumnezeu, iar acum, prin necredința acestora, ați primit îndurare, 31 tot așa și aceștia n-au crezut acum în îndurarea dată vouă, ca să primească și ei îndurare. 32 Pentru că Dumnezeu i-a închis împreună pe toți în necredință, ca să arate îndurare tuturor. (Romani 11.30-32)

Israel va avea parte în cele din urmă de aceeași îndurare ca și națiunile. Israelii aveau prin natura lor un anumit drept la „măslinul bun”, însă ei s-au lipsit singuri de binecuvântările lor naturale, deoarece au lepădat pe Mesia al lor. Acum ei nu vor mai avea parte de îndurare și nu vor fi binecuvântați ca popor din cauza descendenței lor, ci din cauza harului neîngrădit al lui Dumnezeu. Ei vor fi altoiți la fel cum au fost altoiți cei dintre națiunii: „Pentru că, după cum și voi [națiunile] odinioară n-ați crezut în Dumnezeu, iar acum, prin necredința acestora [a lui Israel], ați primit îndurare, tot așa și aceștia [Israel] n-au crezut acum în îndurarea dată vouă, ca să primească și ei [Israel] îndurare. Pentru că Dumnezeu i-a închis împreună [Israel și națiunile] pe toți în necredință, ca să arate îndurare tuturor [lui Israel și națiunilor]” (versetele 30-32). Iudeii ca națiune nu au crezut în îndurarea dată păgânilor (versetul 31) și au respins Evanghelia, deoarece Dumnezeu a dat harul Său categoric națiunilor.⁴⁹ În cele din urmă ei vor fi smeriți profund prin necazurile de care vor avea parte și vor primi⁵⁰ binecuvântare pe același principiu al harului ca și „câinii”⁵¹ păgâni.

⁴⁸ Compară R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 55.

⁴⁹ Vedem aceasta și în Faptele Apostolilor 22.21,22.

⁵⁰ Aceste versete însă nu explică cum Dumnezeu va îndepărta orbirea lor și cum îi va face să se smerească. Știm aceasta din alte locuri din Scriptură (de exemplu Deuteronom 30.1 în legătură cu capitolele 28 și 29; Osea 2.14; 3.3-5; Zaharia 12.10).

Dumnezeu ajunge la țelul Său, și Lui nu Îi pare rău de chemarea făcută și de darurile de har, așa cum spune Romani 11.29. El vrea să binecuvânteze creatura păcătoasă, și El va face ceea ce El a hotărât de la început. Ultimele versete ale capitolului spun aceasta neîndoielnic: aceasta poate avea loc numai pe baza harului Său neîngrădit.

Deoarece Israel a lepădat pe Hristos, căile lui Dumnezeu se extind astăzi pe un domeniu mult mai vast, și anume în lumea întreagă, așa că cei dintre națiuni „au primit îndurare” (versetul 30). Odinioară națiunile nu au crezut pe Dumnezeu, însă prin necredința lui Israel ele au parte de grațiere respectiv de „îndurare”. Acum Israel este în situația tristă de a nu crede în îndurarea acordată națiunilor. Ei nu aparțin societății credinței, tot așa ca și noi, atunci când îndurarea lui Dumnezeu a venit la noi. Și ei vor primi binecuvântarea numai pe baza îndurării, a suveranității și a alegerii lui Dumnezeu.

Să rezumăm totul: de la natură în om nu este nimic altceva decât numai necredință, fie el iudeu sau păgân. Este numai o faptă de îndurare, când oamenii sunt binecuvântați prin aceea că ei prin credință cunosc pe Dumnezeu: „Pentru că Dumnezeu i-a închis împreună pe toți în necredință, ca să arate îndurare tuturor [sau: pentru ca El să Se îndure de toți]” (versetul 32). Fie că este vorba de Avraam, care a fost pus deoparte de Dumnezeu și pentru Dumnezeu, sau de rămășița lui Israel, care are parte de binecuvântările actuale, fie că este vorba de aceia care constituie „numărul deplin al națiunilor”, sau în final de tot Israelul, care va fi mântuit în viitor, când Salvatorul va veni din Sion: în fiecare caz este vorba de nemărginirea lui Dumnezeu în îndurarea Sa și în alegerea Sa. Ca și credincioși ar trebui să avem permanent în inimile noastre conștiința profundă:

Am avut parte de-ndurare,
Cu toate că n-am meritat;
O socotesc minune mare,
Ce inima-mi n-a căutat.
Acum știu, mă pot bucura
Și-ndurarea voi lăuda.⁵²

O, este-o veșnică-ndurare,
De necuprins aicea jos,
A Celui care cu iubire
Se-upleacă spre cel păcătos;
De moarte este el scăpat
Și înspre slavă, sus purtat.⁵³

⁵¹ Vezi Matei 15.21-28.

⁵² *Glaubenslieder*, Wuppertal/Bielefeld (R. Brockhaus Verlag / Christliche Literaturverbreitung) 2001, cântarea 165, strofa 1 (tradus).

⁵³ Tot așa, cântarea 143, strofa 1 (tradus).

Conștiința despre nemărginirea căilor lui Dumnezeu în îndurarea Sa dă naștere pe de o parte la un duh de adorare și admirare (Romani 11.33-36), pe de altă parte la dorința mare de a te pune pe deplin la dispoziția lui Dumnezeu.⁵⁴ Admirarea înțelepciunii căilor nemărginite ale lui Dumnezeu se extinde în total la capitolele 9 până la 11 ale epistolei către Romani. Ele sunt de preț nu numai pentru că ele învață așa de multe despre căile lui Dumnezeu cu omul, ci și pentru că ele ne arată îndurarea lui Dumnezeu, care trebuie să ne conducă la adorare și dăruire (Romani 12.1). Să ne punem următoarele întrebări:

- De ce tocmai *eu* sunt binecuvântat?
- Ce a provocat necazurile sufletului meu, pe care eu le-am simțit față de Dumnezeu și care în cele din urmă m-au determinat să mă pocăiesc și să cred, în timp ce milioane de oameni nu fac aceasta?
- De ce Dumnezeu m-a lăsat să cresc într-o familie cu părinți credincioși, așa că eu de timpuriu am putut auzi și primi Evanghelia, sau:
- De ce Dumnezeu m-a mântuit pe mine ca om matur, cu toate că eu niciodată nu am vrut să am de a face cu El?
- De ce Dumnezeu m-a primit pe mine și m-a binecuvântat, eu care aparțin națiunilor, cu toate că națiunile nu au nici o revendicare, nici un drept natural, nici o promisiune și nici un legământ? Sau dacă cititorul este dintre iudei:
- De ce Dumnezeu m-a adăugat rămășiței, pe care El o binecuvântează și în timpul de acum, cu toată împietrirea poporului?

Răspunsul: Dumnezeu mi-a arătat îndurare. Dacă nu sunt conștient de aceasta, nu pot fi nici adorator și nici unul care își dedică viața lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu poate găsi în viața mea puțină dăruire, aceasta își are cauza exclusiv în îndurarea lui Dumnezeu. De aceea Pavel spune despre sine însuși: „... ca unul care am primit îndurare de la Domnul ca să fiu vrednic de crezare” (1 Corinteni 7.25). Niciodată el în slujba lui deosebită, pe care Dumnezeu i-a încredințat-o, nu a pierdut conștiința, că Dumnezeu i-a făcut parte de îndurare.

Pavel încheie cu capitolul 11 al epistolei către Romani privire sa de ansamblu asupra acțiunii și căilor lui Dumnezeu în diferitele epoci. El confirmă încă o dată, că îndurarea lui Dumnezeu în cele din urmă va ajunge și poporul lui în împietrirea și îngâmfarea lui, și ajunge la adorare și preamărire a lui Dumnezeu:

8.4.4.7 Preamărirea înțelepciunii lui Dumnezeu (Romani 11.33-36)

33 O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! 34 Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitoarea Lui? 35 sau cine I-a dat Lui întâi, și să-i fie răsplătit?” 36 Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin. (Romani 11.33-36)

⁵⁴ Tema aceasta o tratează Pavel în capitolul următor, unde el ne îndeamnă „să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12.1).

La sfârșit Pavel ajunge la adorare și preamărirea *înțelepciunii lui Dumnezeu*, care este ascunsă înapoia tuturor căilor Lui. Înțelepciunea Lui aduce în cele din urmă toate la o îndeplinire minunată, în care devin pe deplin vizibile atât propria Lui glorie cât și binecuvântarea creaturilor Sale.

Capitolele 1-8 arată că înțelepciunea lui Dumnezeu a găsit o cale ca să poată arăta omului har pe un fundament legitim. Fără acest drum omul, fie el iudeu sau păgân, ar sta înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul drept, ca păcătos vinovat, vrednic de condamnare și nu ar fi avut nimic altceva de așteptat decât judecata.

Înțelepciunea lui Dumnezeu a ales calea neașteptată: Dumnezeu exercită judecata asupra Fiului Său (Romani 3.9-26).

Înțelepciunea lui Dumnezeu începe

- la lipsa de valoare a dreptății omenești, ca să reveleze dreptatea Sa (Romani 3.10,22),
- la moartea omului, ca să reveleze viața (Romani 5.21-6.11),
- la păcatul omului, ca să reveleze dragostea Sa (Romani 5.8).

Dumnezeu aduce în ordine toate problemele omului pe baza dreptății prin mântuire. Prin aceasta devin vizibile ființa lui Dumnezeu și gloria Sa: maiestatea Sa, dreptatea Sa, sfințenia Sa, harul Său, îndurarea Sa, dragostea Sa – prin toate acestea Dumnezeu devine glorificat. Și atunci când noi studiem căile lui cu Israel și cu națiunile (Romani capitolele 9-11), suntem uimiți de înțelepciunea Lui:

- ea înlocuiește voința și lucrarea omului prin îndurarea Sa (Romani 9.16).
- ea revelează puterea Sa chiar și prin împietrirea omului (Romani 9.17,22).
- ea suportă vasele mâniei, ca să reveleze îndelunga Sa răbdare (Romani 9.22).
- ea arată vaselor îndurării toată bogăția gloriei Sale (Romani 9.23).
- ea lasă să obțină dreptatea aceia care nu au căutat s-o aibă (Romani 9.30).
- ea îi face pe aceia care s-au străduit să aibă dreptatea conform unei legi a dreptății să nu obțină dreptatea (Romani 9.31).
- ea folosește eșecul omului în obținerea dreptății ca să-i dăruiască dreptatea prin Hristos (Romani 10.3,4).
- ea îl face pe om să găsească pe Dumnezeu, cu toate că el nu L-a căutat (Romani 10.20).
- ea face să existe și astăzi o rămășiță „potrivit unei alegeri a harului”, cu toată împietrirea lui Israel (Romani 11.5).
- ea folosește căderea lui Israel, ca să ofere națiunilor mântuirea (Romani 11.12).
- ea provoacă pe Israel la gelozie (Romani 11.11) prin oferta mântuirii dată națiunilor, pentru ca Israel să caute mântuirea.
- ea folosește lepădarea lui Israel, ca să ofere națiunilor împăcarea (Romani 11.15).
- ea folosește pierderea lui Israel ca să creeze națiunilor intrare liberă prin credință la bogățiile nespuse de mari ale lui Dumnezeu (Romani 11.12).
- ea face ca reprimirea lui Israel să aducă națiunilor o binecuvântare mult mai mare (Romani 11.12).
- ea folosește faptul că Israel a fost scos din domeniul binecuvântărilor lui Dumnezeu, pentru ca să scoată afară națiunile din „uitarea” lor pe o cale neînțeleasă de om, da, chiar împotriva naturii, și să le aducă în domeniul privilegiilor (Romani 11.19) –

națiunile care până acum au fost excluse de la toate binecuvântările și mii de ani au mers pe căile lor fără să fie luate în seamă de Dumnezeu.

- ea face, după ce numărul deplin al națiunilor a intrat” (Romani 11.25), ca și Israel, care a pierdut totul, să se ridice din țărână și în Sion, cu Salvatorul și Împăratul lor în mijlocul lor, să savureze toată bogăția vechilor lor privilegii și binecuvântări minunate vechi (Romani 11.25-29).
- ea folosește pierderea lui Israel ca să-i facă pe israeliți să primească totul pe baza harului neîngrădit, în loc ca ei să primească totul pe baza dreptății omenești sau a unei promisiuni nerealizate (Romani 11.31).
- ea folosește faptul că iudeii și păgânii sunt sub păcat (Romani 3.9), ca să arate îndurare față de toți (Romani 11.32).
- ea revelează neașteptat înaintea ochilor tuturor cele mai minunate gânduri noi ale lui Dumnezeu când totul pare să fie pierdut.

După ce am parcurs drumul „înțelepciunii” și „cunoașterii”, această secțiune nu se termină cu o cântare de laudă spre preamărirea îndurării lui Dumnezeu, așa cum probabil ne-am fi așteptat, ci se încheie cu cuvintele: „O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitoarea Lui?” (versetele 33 și 34). Credința noastră privește triumfător înapoi pe căile minunate ale lui Dumnezeu, pe care Duhul lui Dumnezeu ne-a dat învățătură. Ne face fericiți, că Dumnezeu nu ne lasă numai să ne odihnim în mântuirea deplină, ci și că El dorește să ne facă să cunoaștem gândurile Sale. El are interes ca noi să înțelegem planul Său. Noi suntem uimiți de harul lui Dumnezeu precum și de înțelepciunea Sa, ca să împlinească toate detaliile planului Său. Ce prezentare a mărimii lui Dumnezeu, a mijloacelor Sale, a bogățiilor Sale, a înțelepciunii Sale, a cunoștinței Sale și a harului Său! El a planificat totul și El are suficiente mijloace să ducă la bun sfârșit planul Său, oricât ar strica oamenii. În Împărăția de o mie de ani vor deveni vizibile toate acestea, când gloria Sa va deveni vizibilă.

„Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin.” (versetul 36).

- Noi ne plecăm înaintea Dumnezeului a-tot-înțelept, care acționează pe baza propriilor motive, fără nici o influență din afară. Istoria omului s-a sfârșit, și tot așa aceea a facerii de fapte – totul este „din El”.
- Noi admirăm suveranitatea Sa, care esclude complet voința și faptele omului – totul este „prin El”.
- Noi suntem uimiți de Acela, care a mers pe astfel de căi, ca să Se glorifice pe Sine Însuși – totul este „pentru El”!

Acesta este domeniul în care lucrează toată Dumnezeirea; el se extinde total peste intelectul uman.

- „Din El” ne îndreaptă atenția în mod deosebit spre Dumnezeu Tatăl ca Izvor a toate.
- „Prin El” poate fi o referire deosebită la Fiul, care împlinește toate planurile lui Dumnezeu (2 Corinteni 1.19,20).
- „Pentru El” poate fi un indiciu la Duhul Sfânt, care lucrează în credincioși, pentru ca gândurile lui Dumnezeu să fie realizate în ei și ei să fie spre bună plăcere *pentru* Dumnezeu.

Dacă vedem aceasta, ne bucurăm să ocupăm locul cel mai de jos înaintea lui Dumnezeu. Cu smerenie vrem să ne lăsăm învățați prin Duhul Sfânt, care cercetează „adâncimile lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2.10), ca să cunoaștem și să admirăm taina și bogățiile înțelepciunii căilor lui Dumnezeu. Prin înțelepciunea căilor Sale îndurarea a triumfat asupra răutății îngrozitoare a omului, așa că în privința aceasta devenim adoratori ai lui Dumnezeu: „A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin.”

8.4.4.8 Există o restaurare națională a lui Israel?

Întrebare: De ce după părerea dumneavoastră în epistola către Romani capitolele 9-11 este vorba de restaurarea națională a lui Israel?

Răspuns: Restaurarea națională a lui Israel este unul din gândurile principale ale acestei secțiuni din epistola către Romani. În studiul nostru asupra acestor capitole arătăm că apostolul prezintă aceste gânduri în contextul general al epistolei către Romani foarte logic exact în locul acesta. Următoarele motive ne spun aceasta:

1. *Înfierea:* Potrivit cu Romani 9.4 înfierea aparține rudelor lui Pavel după carne, israeliților. Ea este atribuită în locul acesta categoric israeliților și de aceea nu poate fi aceeași înfiere care ne este atribuită nouă ca creștini (vezi Romani 8.15; Efeseni 1.5). Ea nu are nimic a face cu înfierea din Romani 8.23, căci aceasta este pe deplin identică pentru credincioșii dintre iudei și dintre națiuni. Înfierea cu privire la israeliții în carne ne amintește de Exod 4.22: „Israel este fiul Meu, cel întâi-născut al Meu.” Dacă în Romani 9.4 s-ar spune: „... cărora era înfierea”, am putea probabil deduce din aceasta că Israel a pierdut acest privilegiu. Însă Duhul lui Dumnezeu arată tocmai în locul acesta, că acest privilegiu există încă și poziția de frunte a lui Israel logic nu poate fi nicidecum sfârșită.
2. *Legămintele:* Și despre legăminte se spune clar că ele aparțin israeliților, fraților după carne ai lui Pavel. Acestor legăminte aparține și legământul nou, care potrivit cu epistola către Evrei urmează să se încheie cu Iuda și Israel, atunci când se va împlini Isaia 11.11: „Și va fi așa: în ziua aceea, Domnul Își va întinde mâna, a doua oară, ca să dobândească rămășița poporului Său, care va fi rămas.”
3. *Numărul deplin:* „Numărul deplin” al lui Israel în Romani 11.2 pune „căderea” și „pierderea” față în față. Aceste gânduri sunt reciproce. Căderea și pierderea nu se referă la ceea ce a suferit fiecare iudeu în viața lui, ci mai degrabă la lepădarea lui Israel ca națiune dinaintea lui Dumnezeu. Reciproc, numărul deplin al lui Israel înseamnă reprimirea lui Israel ca națiune întreagă.
4. *Primirea:* Aceleași gânduri ca la punctul 3 vedem și în Romani 11.15 referitoare la lepădarea lui Israel. Deoarece lepădarea este o lepădare națională, și primirea, care este amintită în același verset, poate fi numai o primire națională.

5. *Tot Israelul*: Expresia „tot Israelul” din Romani 11.26 arată clar că nu poate fi vorba de persoane individuale din Israel. *Toți* israeliții, care vor rămâne după judecăți, vor fi credincioși adevărați și ca „tot Israelul” vor constitui poporul nou.
6. *Preaiubiți din pricina părinților*: Pe de o parte potrivit cu Romani 11 în timpul de acum este „o rămășiță potrivit unei alegeri a harului” (Romani 11.5) și ramuri naturale, care au rămas în măslin; pe de altă parte israeliții, ramurile naturale, sunt numiți „în ce privește Evanghelia ... vrăjmași” (Romani 11.28). Prin aceasta nu poate fi vorba de rămășița din timpul actual, aceasta înseamnă iudeii care cred în Hristos, ci „ramurile” trebuie să reprezinte întreaga națiune, care stăruie în necredință. În același verset găsim afirmația opusă: cu privire la alegere ei sunt „preaiubiți, datorită părinților”. Dacă „vrăjmași” se referă la națiune, atunci și „preaiubiți” se referă de asemenea fără îndoială la națiune. Pentru ca iudeii să poată primi iarăși și public statutul de „preaiubiți”, restaurarea lor ca națiune este premisa absolut necesară.
7. *Lipsa de părere de rău a afirmațiilor lui Dumnezeu*: Potrivit cu Romani 11.29 „darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău”. Acestor daruri de har și acestei chemări aparțin în mod deosebit promisiunile, că națiunea va fi binecuvântată în țară mai mult decât toate națiunile.
8. *Îndurarea*: Unii din poporul Israel, aceasta înseamnă „rămășița potrivit unei alegeri a harului”, cred Evanghelia deja astăzi și prin aceasta deja astăzi „au primit îndurare” (Romani 11.30). Însă Israel ca națiune întreagă nu are parte de îndurare datorită necredinței (Romani 11.31). Și aici nu poate fi vorba de iudeii credincioși din timpul de acum, căci aceștia „au crezut” deja; nu, națiunea în sine nu crede în această grațiere. Însă versetul spune în continuare: „... ca să primească și ei îndurarea”. Deci ei vor deveni în sens național subiecte ale harului, când țara va fi curățită de răzvrățiți și Dumnezeu i-a adus în „legătura legământului” (Ezechiel 20.37).

Alături de justificarea internă din epistola către Romani, cu care ne-am ocupat în acest capitol, mărturia acestor opt puncte este așa de convingătoare, că noi nu vedem cum ele ar putea fi interpretate altfel.